

การเลือกตั้งสหรัฐ

ฉบับย่อ

การเลือกตั้งของสหราชอาณาจักร

การ

เลือกตั้งที่เสรีและยุติธรรมถือเป็นเสาหลัก
ของระบบประชาธิปไตยทุกแบบ
และมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการถ่ายโอนอำนาจอย่าง
สันติ

เมื่อผู้ออกเสียงเลือกตั้งเลือกผู้แทน พวกราษฎร์กำลังเลือก
ผู้นำที่จะกำหนดอนาคตของสังคมของพวกราษฎร์ นี่คือเหตุผล
ที่ทำการเลือกตั้งจึงเป็นการมอบอำนาจให้ประชาชน
ธรรมชาติ การเลือกตั้งให้โอกาสประชาชนธรรมชาติมีสิทธิมีเสียง
ในนโยบายของรัฐบาลของพวกราษฎร์ในอนาคต และนั่นคือ^๑
อนาคตของพวกราษฎร์เอง

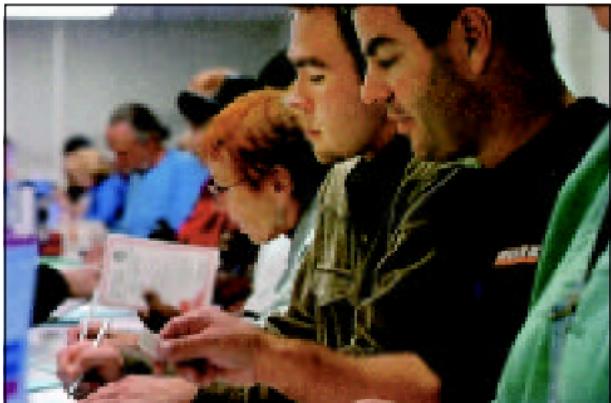
สหราชอาณาจักรของสหราชอาณาจักรโดยระบบประชาธิปไตยแบบนี้
ผู้แทนนับตั้งแต่มีการให้สัตยาบันรัฐธรรมนูญสหราชอาณาจักร ในปี
ค.ศ. 1787 แม้ว่าประเพณีการเลือกตั้งได้เริ่มมาตั้งแต่ยุค
อาณานิคมและมีรากฐานมาจากประวัติศาสตร์อังกฤษ
หนึ่งสืบทอดเนื่องจากกระบวนการเลือกตั้งของสหราชอาณาจักร ใน
ปัจจุบัน และวิธีการจัดการเลือกตั้งในระดับรัฐบาลกลาง
ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่น กระบวนการซึ่งมีความซับซ้อน
และบางครั้งก็สับสน ได้วัดนากระ奔跑โดยตลอดเพื่อรับ^๒
ประกันว่าพลเมืองสหราชอาณาจักรทุกคนทั้งชายและหญิงที่อายุ
18 ปีขึ้นไปจะต้องมีสิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

(ข้างมือ) การประชุมใหญ่ของพวกราษฎร์ที่เมืองฟิลادิลฟيا ในปี ค.ศ. 2000

การเลือกตั้งในสหรัฐอเมริกา

ใน สหรัฐฯ ใน
ทุกปีที่เป็น^๑
เลขคู่ จะมีการเลือกตั้ง^๒
เจ้าหน้าที่เข้าดำรง^๓
ตำแหน่งระดับรัฐบาล^๔
กลางบางตำแหน่ง^๕
และตำแหน่งเจ้าหน้าที่^๖
ระดับรัฐและระดับ^๗
ท้องถิ่นส่วนใหญ่ แต่ก็^๘
มีรัฐบางรัฐและเขต^๙
ท้องถิ่นบางเขตจัดการ^{๑๐}
เลือกตั้งในปีที่เป็นเลขคี่^{๑๑}

ผู้ออกเสียงเลือกตั้งกรอกเอกสารก่อนลงคะแนนเสียงที่เมืองชาติโอลิ๊ฟ
ปี ค.ศ. 2004

ดังนั้น ทุกๆ ปี ชาวอเมริกันจะเลือกตั้งประธานาธิบดีและรอง^{๑๒}
ประธานาธิบดี และทุกๆ สองปี ชาวอเมริกันจะเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร^{๑๓}
ทั้งหมด 435 คน และวุฒิสมาชิกราวหนึ่งในสามของวุฒิสมาชิกทั้งหมด 100 คน^{๑๔}
วุฒิสมาชิกอยู่ในตำแหน่งคนละหนึ่งปี แต่จะครบวาระไม่พร้อมกัน^{๑๕}

สหรัฐฯ มีระบบการปกครองแบบสหพันธรัฐที่ซับซ้อน โดยมีรัฐบาลแห่งชาติ
สำคัญที่สุด แต่รัฐบาลระดับรัฐและระดับท้องถิ่นมีอำนาจในเรื่องที่ไม่ได้ส่วน^{๑๖}
ไว้สำหรับรัฐบาลกลาง รัฐบาลระดับรัฐและระดับท้องถิ่นมีความเป็นอิสระใน^{๑๗}
ระดับที่แตกต่างกันไปในการจัดการเลือกตั้งในเขตความรับผิดชอบของตน แต่ก็^{๑๘}
จัดการเลือกตั้งบ่อยครั้ง ซึ่งมีความแน่นอนและราบรื่น^{๑๙}

ประเภทของการ

เลือกตั้งสหรัฐฯ

การเลือกตั้งของสหรัฐฯ มีอยู่สองประเภท ได้แก่ การเลือกตั้งขั้นต้น (primary election) และการเลือกตั้งทั่วไป การเลือกตั้งขั้นต้น จัดขึ้นก่อนการเลือกตั้งทั่วไป เพื่อเลือกตัวแทนพรรคเข้า แข่งขันในการเลือกตั้งทั่วไป ผู้สมัครที่ชนะการเลือกตั้งขั้น ต้นจะเป็นตัวแทนพรรคในการ เลือกตั้งทั่วไป (แม้ว่าอาจมี ขั้นตอนอีกสองสามอย่างก่อน ที่พรรคจะอนุญาตให้เข้าเป็น ตัวแทนพรรคลงแข่งขันใน การเลือกตั้งทั่วไป)

ตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษ ที่ 20 การเลือกตั้งขั้นต้นเป็น เครื่องมือหลักที่ใช้เพื่อเลือก ตัวแทนพรรค ผู้ชนะการ เลือกตั้งขั้นต้นมักได้รับการเสนอชื่อจากพรรคร่วม เมืองของตนให้เป็นตัวแทน พรรคร่วมในการเลือกตั้งทั่วไป และมีข้อยกเว้นน้อยมาก มีอยู่สองสามรัฐที่ผู้สมัครจะ ได้รับการเสนอชื่อในการประชุมใหญ่ของพรรคร่วมด้วยกัน ไม่ใช่

(บน) บูดอร์ฟ จูลيانี ตัวเก่งซิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรครีพับลิกัน มอบลายเซ็นให้ผู้สนับสนุนที่เมืองกลัฟฟ์ตัน รัฐ亥าร์ดิโนใน那一刻 (ล่าง) 希拉里 คลินตัน ตัวเก่งซิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรคเดโมแครต พบປະຜູ້ສັນບສຸນທີ່ເມືອງນາງບົຣິອີ ຮູ້ເຫັນອິດເກີຍ

ในการเลือกตั้งขั้นต้น อาจเป็นเพระทำตามประเพณี หรือพระราชการเมืองเลือกที่จะทำเช่นนั้นเอง

เมื่อการเลือกตั้งขั้นต้นหรือการประชุมใหญ่ของพระราชการเมืองสิ้นสุดลง ก็จะมีการเลือกตั้งทั่วไปเพื่อตัดสินว่า ใครจะได้รับการเลือกตั้งเข้าดำรงตำแหน่ง ใน การเลือกตั้งทั่วไป ผู้ออกเสียงเลือกตั้งจะตัดสินใจเลือกผู้สมควรจากพระราชการเมือง ที่อยู่บันบัดรเลือกตั้ง บัตรเลือกตั้งที่ใช้ในการเลือกตั้งทั่วไปนี้อาจมีผู้สมควรอิสระ (ซึ่งไม่ได้สังกัดพระราชการเมืองใด) ให้เลือกด้วย ผู้สมควรอิสระเหล่านี้จะมีชื่ออยู่บน บัตรเลือกตั้งได้ก็ต่อเมื่อ ได้ยื่นคำร้องพร้อมลายมือชื่อจากผู้สนับสนุนครบถ้วน จำนวนที่กฎหมายกำหนด และไม่ต้องมาจากพระราชการเลือกตั้งขั้นต้น นอกเหนือนี้ บัตรเลือกตั้งของบางรัฐอาจมีช่องให้ใส่ชื่อผู้สมควรที่ไม่ได้มาจากการเสนอชื่อของ พระราชการเมือง หรือไม่ได้ยื่น คำร้องพร้อมลายมือชื่อของ ผู้สนับสนุน ผู้สมควรประเภทนี้ อาจเรียกว่า “ผู้สมควรที่เสนอ ชื่อตัวเอง” และเคยแนะนำการ เลือกตั้งมาแล้วด้วย

ในสหรัฐฯ การเลือกตั้ง อาจไม่ได้เป็นเพียงการเลือก คนเข้าดำรงตำแหน่งเท่านั้น ในบางรัฐและท้องถิ่นบางแห่ง บัตรเลือกตั้งอาจมีคำถาม เกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ เพื่อให้ประชาชนผู้ออกเสียง เลือกตั้งได้ลงคะแนนว่า

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1912 รัฐวอชิงตันอนุญาตให้ประชาชนเสนอนโยบาย หรือโครงการที่ติดต่อสาธารณะบัตรเลือกตั้งได้ ถ้ามีลายมือชื่อ ผู้สนับสนุนครบถ้วนจำนวนที่กำหนดไว้ ในภาพนี้ อาศัยสมควรที่ ต้องการให้มีโครงการด้านการศึกษา กำลังปิดช่องคำร้องจาก ผู้เลือกตั้งออกเสียงเลือกตั้งในเมืองช์แอตเติล

เห็นชอบด้วยหรือไม่ นโยบายที่สภานิติบัญญัติของรัฐหรือคณะกรรมการธิการหรือ สภาท้องถิ่นต้องการให้ประชาชนออกเสียงจะเรียกว่าประชามติ (referendum) และนโยบายที่ประชาชนยื่นคำร้องให้บรรจุไว้ในบัตรเลือกตั้งเพื่อการลงคะแนน เสียงจะเรียกว่าการริเริ่มกฎหมาย (initiative) ซึ่งตามปกติแล้ว มักเป็นเรื่องของ การออกพันธบัตรรัฐบาล (การขอความเห็นชอบจากประชาชนที่จะให้รัฐบาลกู้ เงินมาใช้ดำเนินโครงการของรัฐ) และการออกกฎหมายเบี้ยบหรือข้อจำกัดต่างๆ ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา การลงคะแนนเสียงในเรื่องนโยบายเหล่านี้มีผล อย่างมาก โดยเฉพาะเรื่องงบประมาณและนโยบายของรัฐ ที่เห็นได้ชัดก็คือเรื่อง ระบบการศึกษาของรัฐและฟอร์เนย

นอกจากการเลือกตั้งระดับรัฐบาลกลาง ระดับรัฐและระดับท้องถิ่นซึ่งจัดขึ้น ในปีที่เป็นเลขคู่แล้ว บางรัฐและท้องถิ่นบางแห่งก็จัดการเลือกตั้งในปีที่เป็นเลขคี่ ด้วย มีหลายแห่งที่จัดการเลือกตั้งพิเศษ ซึ่งอาจจัดในช่วงเวลาใดก็ตาม เพื่อวัตถุ ประสงค์อย่างโดยย่างหึง เช่น เพื่อเลือกตั้งเจ้าหน้าที่เข้าทำงานตำแหน่งที่ว่างลง อย่างไม่คาดหมาย เป็นต้น

การเลือกตั้งประธานาธิบดี

ทุกๆ สี่ปี จะมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีในวันอังคารแรกหลังวันจันทร์แรกใน เดือนพฤษจิกายน ก่อนการเลือกตั้งทั่วไปนี้ รัฐต่างๆ จะจัดการเลือกตั้งขั้นต้น (primary) หรือการประชุมคอคัส (caucus) เพื่อเลือกตัวแทน (delegates) ที่จะเข้าร่วมการประชุมใหญ่ของพรรคการเมืองเพื่อเสนอชื่อตัวแทนพรรครเข้าชิงตำแหน่ง ประธานาธิบดี ตามปกติแล้ว การเลือกตั้งขั้นต้นและการประชุมคอคัสที่จัดขึ้น ตามรัฐต่างๆ นี้จะจัดขึ้นระหว่างเดือนมกราคมถึงมิถุนายน ตามด้วยการประชุมใหญ่ของพรรครการเมืองในเดือนกรกฎาคมหรือสิงหาคม

ในหลายทศวรรษที่ผ่านมา การประชุมใหญ่ของพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตเพื่อเสนอชื่อตัวแทนพรรค ซึ่งดำเนินงประชานาธิบดีได้ลดความสำคัญลง เนื่องจากมีการจัดการเลือกตั้งขั้นต้นล่วงหน้ามากขึ้น ในขณะนี้ การประชุมใหญ่ของพรรครการเมืองเป็นเพียงการชูวาร์ดผู้ได้รับการเสนอชื่อ ดังที่เห็นในภาพการประชุมใหญ่ของพรรครีพับลิกันที่รัฐนิวยอร์กในปี ค.ศ. 2004

ตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา เรา may จะทราบว่า ico จะได้เป็น ตัวแทนพรรครเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ก่อนที่จะมีการประชุมใหญ่ของพรรค ทั้งนี้ เพราะคนเหล่านี้มักจะได้รับเสียงสนับสนุนจากตัวแทน (delegates) ส่วนใหญ่ ไปแล้วก่อนที่การเลือกตั้งขั้นต้นและ การประชุมของคองเกรสจะสิ้นสุดลงด้วยช้า ดังนั้น การประชุมใหญ่ของพรรครการเมืองส่วนใหญ่จึงเป็นเพียงพิธีการ จุดเด่นของการ ประชุมคือการกล่าวสุนทรพจน์โดยหัวหน้าพรรครหรือกลุ่มผู้นำพรรค การประกาศ ตัวผู้ลงสมัครชิงตำแหน่งรองประธานาธิบดี การประกาศคะแนนจากตัวแทน (delegates) ของแต่ละรัฐ และการรับรอง “นโยบาย” ของพรรค (เอกสารที่แสดง ท่าทีของพรรคในประเด็นต่างๆ) เนื่องจาก การประชุมใหญ่ของพรรครการเมืองมี

หญิงสาวสองคนที่ส่วนสาธารณะบริเวณทรัปปาร์ค นครนิวยอร์ก พยายามเชิญชวนผู้เลือกตั้งที่ลงทะเบียนว่า สนับสนุนพรรคในรัฐไอโอโลไอให้ออกมาใช้สิทธิ โครงการรณรงค์ให้คนออกมายังสิทธิที่เรียกว่า “Get-out-the-vote” ซึ่งจัดโดยองค์กรไม่แสวงกำไรเมืองบทสำคัญในการเลือกตั้งสหรัฐฯ

การถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์และเป็นจุดเริ่มต้นของการหาเสียงเลือกตั้งทั่วไป จึงเป็นโอกาสดีในการประกาศสนับสนุนตัวแทนพรรคที่จะลงเลือกตั้ง และชี้ให้เห็นคุณสมบัติที่แตกต่างจากคู่แข่ง

จำนวนร้อยละของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่ไปใช้สิทธิในการเลือกตั้ง แต่ละครั้งนั้นแตกต่างกันไป แต่โดยทั่วไปแล้ว อัตราการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ในสหรัฐฯ จะต่ำกว่าประเทศประชาธิปไตยส่วนใหญ่แม้จะเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีก็ตาม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 เป็นต้นมา อัตราผู้ออกมายังสิทธิเลือกตั้งได้ลดลงจากร้อยละ 64 (ปี 1960) เหลือเพียงเกินร้อยละ 50 ล้านคน (1996) แม้ว่าจะเพิ่มขึ้นจนถึงร้อยละ 60 กว่าๆ ในช่วงสองทศวรรษที่แล้ว มีเหตุผลหลาย

ข้อที่สหรัฐฯ มีอัตราผู้ออกมายใช้สิทธิค่อนข้างกว่าประเทศประชาธิปไตยอื่นๆ นั้นก็ เพราะผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในสหรัฐฯ ต้องลงทะเบียนก่อนจึงจะมีสิทธิลงคะแนนได้ ซึ่งกระบวนการนี้จะแตกต่างกันไปแล้วแต่วรูป เหตุผลอีกข้อหนึ่งก็คือ การลงคะแนนเสียงเป็นเรื่องสมควรใจ ไม่ใช่เรื่องบังคับเหมือนบางประเทศ เนื่องจากในสหรัฐฯ มีการเลือกตั้งบ่อยครั้งมาก เพราะต้องการเจ้าหน้าที่เข้ามาร่วมดำเนินนโยบายและทำให้จำนวนผู้ออกมายใช้สิทธิมีน้อย

นอกจากนี้ สถิติที่ผ่านมาอาจจะให้เห็นว่าอัตราผู้ออกมายใช้สิทธิอาจลดลงถ้าประชาชนพอยกตัวออกจากสถานการณ์ทางการเมือง หรือเมื่อผลโพลชี้ว่าผู้สมควรรายได้รายหนึ่งต้องชนะการเลือกตั้งแน่นอน ในทางตรงข้าม อาจมีผู้ออกมายใช้สิทธิมากขึ้นเมื่อการแข่งขันระหว่างผู้สมควรคู่คี่มาก หรือมีประเด็นร้อนต่างๆ ที่ต้องลงคะแนนเสียงในบัตรเลือกตั้ง

คุณสมบัติของผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง

ตำแหน่งในรัฐบาลกลางที่มายจากการเลือกตั้งแต่ละตำแหน่งจะมีคุณสมบัติแตกต่างกันไปตามที่กำหนดไว้ในมาตราที่ 1 และ 2 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ตัวอย่างเช่น ผู้สมควรตำแหน่งประธานาธิบดีต้องมีสัญชาติอเมริกันโดยกำเนิด มีอายุอย่างต่ำ 35 ปี และพำนักอยู่ในสหรัฐฯ อย่างน้อย 14 ปี ผู้สมควรตำแหน่งรองประธานาธิบดีต้องมีคุณสมบัติเช่นเดียวกัน บทແဂ່ໄຊเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 12 ยังระบุว่ารองประธานาธิบดีห้ามมาจากรัฐเดียวกับประธานาธิบดีด้วย

สำหรับผู้สมควรตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) นั้น ต้องมีอายุอย่างต่ำ 25 ปี มีสัญชาติอเมริกันมาแล้ว 7 ปี และเป็นผู้พำนักอย่างถูกต้องตามกฎหมายของรัฐที่ตนลงสมัครรับเลือกตั้ง ส่วนผู้สมควรตำแหน่งวุฒิสมาชิก (ส.ว.)

ชายสามคนที่น่วงว่าจะได้เป็นตัวแทนพรรครีพับลิกันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 2008
(จากซ้ายไปขวา): รูดี้กิลโลานี, มิตต์ รอมนี่ และจอห์น แมคเคนถ่ายภาพร่วมกันก่อนรายการใต้วากที่ที่ถ่ายทอดทางโทรทัศน์ทั่วประเทศจะเริ่มขึ้น แม้การเลือกตั้งขั้นต้นของพรรครักษาจัดขึ้นเป็นรัฐฯ ไป แต่รายการได้วากที่ที่ถ่ายทอดทั่วประเทศนี้ก็มีอิทธิพลต่อการเลือกตั้งขั้นต้นในทุกรัฐฯ

จะต้องมีอายุอย่างต่ำ 30 ปี มีสัญชาติอเมริกันมาแล้ว 9 ปี และเป็นผู้สำนักงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายของรัฐที่ตนลงสมัครรับเลือกตั้ง ผู้ที่ลงสมัครรับเลือกตั้ง สำหรับตำแหน่งอื่นๆ ในระดับรัฐหรือระดับท้องถิ่นจะต้องมีคุณสมบัติตามที่รัฐ หรือท้องถิ่นของตนกำหนดไว้

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 22 ซึ่งได้รับความเห็นชอบในปี ค.ศ. 1951 ระบุห้ามผู้ใดได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเกินสองครั้ง อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญไม่ได้จำกัดว่า ส.ส. หรือ ส.ว. จะลงเลือกตั้งได้กี่ครั้ง แม้ว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมาจะมีกิจกรรมเมืองต่างๆ ออกมารื้อบร็อบบี้ให้มีการตั้งข้อจำกัดในเรื่องนี้ สำหรับเจ้าหน้าที่ระดับรัฐและระดับท้องถิ่น ถ้าจะมีการจำกัดจำนวนครั้งที่เจ้าหน้าที่สามารถลงสมัครรับเลือกตั้งได้นั้น ก็จะระบุไว้ในรัฐธรรมนูญของรัฐและเทศบาลนั้นๆ ดีทั้งนั้น

บทบาทของพรตดการเมือง

เมือง

ผู้ก่อตั้งสหรัฐอเมริการ่วงและให้สัตยาบันวัสดุธรรมนูญสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 1787 พอกเขามาได้มองถึงบทบาทพรตดการเมืองจริงๆ แล้วท่านเหล่านั้นพยายามกันสาธารณรัฐใหม่แห่งนี้ออกจากพรตดการเมืองและกลุ่มต่างๆ โดยแยกอำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการออกจากกัน ซึ่งระบุไว้ในวัสดุธรรมนูญ และโดยใช้การปกครองระบบสนับสนุน และการเลือกตั้งประธานาธิบดีทางอ้อมผ่านคณะผู้เลือกตั้ง

แม้ผู้ก่อตั้งประเทศจะมีเจตนาหมายข้างต้น แต่ในปี ค.ศ. 1800 สหรัฐฯ กลับกลายเป็นประเทศแรกที่เริ่มมีพรตดการเมืองเกิดขึ้น เพื่อให้สามารถถ่ายโอนอำนาจบริหารจากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่งผ่านทางการเลือกตั้ง การพัฒนาและการเติบโตของพรตดการเมืองที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการขยายตัวที่สำคัญในการออกเสียงเลือกตั้ง ในช่วงแรกๆ ของการก่อตั้งประเทศ เนพะผู้ชายที่ถือครองที่ดินเท่านั้นจึงจะมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง แต่ข้อจำกัดดังกล่าวค่อยๆ หายไปในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 เนื่องจากมีชาวต่างชาติอพยพเข้ามาตั้งรกรากในสหรัฐฯ การขยายตัวของเมืองใหญ่ และพลังผลักดันเกี่ยวกับประชาธิปไตยอื่นๆ เช่น การขยายประเทศไปทางตะวันตก ในช่วงหลายศตวรรษหลังจากนั้น มีการขยายตัวที่สำคัญในการเลือกตั้งให้แก่ประชาชนในรัฐผู้ใหญ่เป็นจำนวนมากอย่างไม่เคยมีมาก่อน เนื่องจากข้อจำกัดเกี่ยวกับการถือครองที่ดินเชื้อชาติ และเพด้าถูกยกเลิกไปแล้ว เมื่อจำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเพิ่มขึ้น พรตดการเมืองก็วิวัฒนาการเรื่อยๆ เพื่อหาเสียงสนับสนุนจากผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งจำนวนมากๆ เพื่อที่ตนจะได้กุมอำนาจทางการเมืองคนพรตดการเมืองกล้ายเป็นสถาบัน ด้วยเหตุนี้ พรตดการเมืองในอเมริกาจึงกล้ายเป็นส่วนหนึ่งของการเติบโตของประชาธิปไตย และกล้ายเป็นสถาบันที่นั่นคงและทรง

การประชุมพรา��เพื่อเสนอชื่อตัวแทนพราครซึ่งดำเนินประชานาธิบดี เป็นประเพณีทางการเมืองเก่าแก่ของสหราชอาณาจักร (เปน ตัวแทนเข้าร่วมการประชุมในญี่ปุ่นของพราคริพบลิกันที่เมืองชิกาโ去了ในปี ค.ศ. 1868 (ล่าง) การประชุมใหญ่ของพราคนเดโมแครตที่เมืองชิคากโกในปี ค.ศ. 1880

เรือยามา เป็นสมาชิกพราคริพบลิกันหรือไม่ก็เดโมแครต และในช่วงหลัง สมความโลภครั้งที่สอง พราคนทั้งสองนี้ก็ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนในการเลือกตั้งประธานาธิบดีรวมกันเกือบร้อยละ 95 มีน้อยครั้งมากที่ผู้ว่าการรัฐทั้ง 50 รัฐ ไม่ได้มาจากพราคนเดโมแครตหรือพราคริพบลิกัน ในสภาคองเกรสมีสมาชิกที่ไม่สังกัดพราคนเด หรือเป็นสมาชิกของพราកการเมืองอื่นน้อยมาก ในหลายส่วนราชการที่ผ่านมา ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่ถือว่าตน “ไม่สังกัด

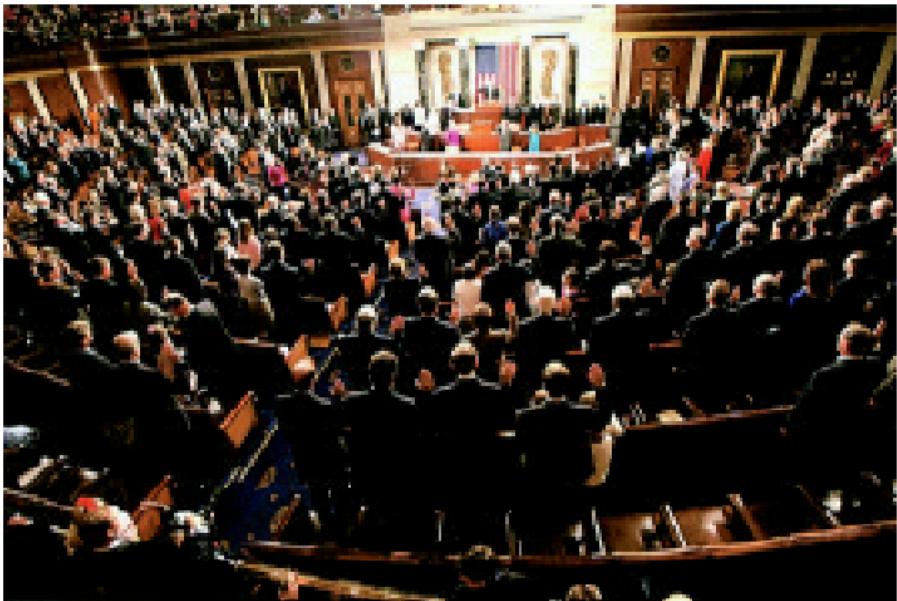
อำนาจตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1830 เป็นต้นมา ในปีจุบัน พราคนิพบลิกันและพราคนเดโมแครต ซึ่งถือเป็นทายาทของพราកการเมืองเก่าๆ ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 และ 19 คือพราคนีมีอิทธิพลมากที่สุดในกระบวนการทางการเมือง พราคนิพบลิกันทั้งสองพราคนีมักครองตำแหน่งประธานาธิบดี สมาชิกสภาคองเกรส ผู้ว่าการรัฐ และสภานิติบัญญัติของรัฐ โดยมีข้อยกเว้นน้อยมาก ประธานาธิบดีทุกคนนับตั้งแต่ ค.ศ. 1852

“พระราชการเมืองได” มีจำนวนมากขึ้น และหลายๆ รัฐก็อนุญาตให้คุณเหล่านี้ลง
ทะเบียนที่จะใช้สิทธิเลือกตั้งในฐานะที่ไม่สังกัดพระราชการเมืองได อย่างไรก็ตาม
ผลการหันย์เสียงประชาชนนี้ว่าแม้ว่าคนเหล่านี้จะระบุว่าตนไม่สังกัด
พระราชการเมืองไดแต่โดยปกติแล้ว ก็มักจะเอ็นเอียงไปทางพระราชการเมืองอยู่ดี
แต่อาจมีข้อยกเว้นสำหรับหลักการกว้างๆ นือญบังในระดับท้องถิ่น โดย
เฉพาะในเมืองเล็กๆ ที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งไม่ต้องประกาศตนว่าสังกัดพระราชการ
เมืองได หรืออาจลงสมัครรับเลือกตั้งในนามของผู้ที่สนับสนุนนโยบายอย่าง
โดยย่างหนึ่ง เช่น นนโยบายพัฒนาอย่างใจกลางเมือง หรือนโยบายสร้างโรงเรียน
เป็นต้น

แม้ว่าพระราชการเมืองในญี่ปุ่นทั้งสองพระจักรจะครอบคลุมการปกครองทั้งใน
ระดับประเทศ รัฐ และท้องถิ่น แต่พระราชทั้งสองมักไม่เคร่งอุดมการณ์เท่ากับ
พระราชการเมืองในประเทศไทยปัจจุบันหลายๆ ประเทศ การที่พระราชการเมืองทั้ง
สองสามารถปรับตัวตามพัฒนาการทางการเมืองทำให้พระราชสามารถครอบคลุม
กระบวนการทางการเมืองได้

ทำไมจึงต้องมีระบบพระราชการเมืองสองพระจักร?

ดังที่กล่าวมาแล้ว พระราชรัฐพัลกันและพระราชเดโมแครตได้ครอบคลุม
การเมืองระบบเลือกตั้งมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษ 1860 การที่มีพระราชการเมืองสอง
พระราชผลักกันผูกขาดการเลือกตั้งของประเทศไทยเป็นระยะเวลานานอย่างไม่มีที่
ได้เทียบได้นี้ สะท้อนถึงโครงสร้างของระบบการเมืองอเมริกันและลักษณะพิเศษ
ของพระราชการเมืองในประเทศไทยนี้

สมัชิกสภาคองเกรสสมัยที่ 109 สถาบันตนเข้ารับตำแหน่งในสภาผู้แทนราษฎร อาคารสภาคองเกรส ปี ค.ศ. 2005

ในสหราชอาณาจักร การเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติทั้งระดับประเทศและระดับบอร์ด ใช้ระบบ “เขตเดียวเบอร์เดียว” (single-member district system) ตามระบบนี้ ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะในการเลือกตั้ง เม้มว่าจะมีรัฐสองสามรัฐที่กำหนดให้ผู้ชนะต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากก็ตาม ภายใต้ระบบ “เขตเดียวเบอร์เดียว” จะมีเพียงพรรคเดียวที่ชนะการเลือกตั้งในเขตนั้นๆ ซึ่งต่างจากการเลือกตั้งในระบบสัดส่วนที่นิยมใช้กันมากในประเทศประชาธิปไตยหลายประเทศ ระบบ “เขตเดียวเบอร์เดียว” นี้จึงเป็นแรงจูงใจให้มีการตั้งพรรคการเมืองระดับประเทศที่มีฐานเสียงกว้าง มีทักษะในการบริหารเพียงพอ มีแหล่งเงินทุน และมีเสน่ห์ดึงดูดประชาชนเพียงพอที่จะทำให้พรรครักได้คะแนนเสียงมากที่สุดทั่วประเทศ ในระบบการเลือกตั้งแบบนี้ ผู้สมัคร

จากพรรคลีกๆ หรือพรรคริสต์สามจะเสียเปรียบ พรรคริมี่แหล่งเงินทุนน้อยและมีประชาชนสนับสนุนน้อยมากไม่ค่อยชนะการเลือกตั้ง ดังนั้น จึงเป็นการยากสำหรับพรรคริม่าฯ ที่จะได้รับการเลือกตั้งและมีอำนาจทางการเมืองในระดับประเทศ เนื่องจากระบบการเลือกตั้งของสหรัฐฯ มีโครงสร้างแบบ “ผู้ชนะภาคคะแนนทั้งหมด” (winner-take-all) แล้วทำไม่ต้องมีสองพรรคนะนั้นที่จะเป็นสามพรรคริม่าฯ ระดับประเทศที่มีเงินทุนสนับสนุนมากล่า�? คำตอบส่วนหนึ่งก็คือ สองพรรคริม่าฯ จะเพียงพอสำหรับให้ประชาชนเลือกแล้ว คำตอบอีks่วนหนึ่งก็คือชาวเมริกันไม่ชอบแนวคิดทางการเมืองที่สุดโถง และคำตอบอีks่วนหนึ่งก็คือ เพราะพรรคริม่าฯ สองเปิดกว้างต่อแนวคิดใหม่ๆ (ดูข้างล่างนี้)

คณะผู้เลือกตั้ง

ยังมีอีksิ่งหนึ่งที่นำไปสู่ระบบการเลือกตั้งแบบสองสองพรรคร ะสนับสนุนก็คือระบบคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ที่ใช้ในการเลือกประธานาธิบดี ในระบบนี้ ชาวอเมริกันไม่ได้ลงคะแนนเสียงเลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีโดยตรง แต่ลงคะแนนเลือกกลุ่ม “ผู้เลือกตั้ง” (electors) ที่ให้คำมั่นว่าจะเลือกผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนใดคนหนึ่ง จำนวนของผู้เลือกตั้งในรัฐฯ หนึ่งจะเท่ากับจำนวน ส.ส. และ ส.ว. ของรัฐนั้นรวมกัน ผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีต้องได้คะแนนเสียงข้างมากจากผู้เลือกตั้ง (electors) ซึ่งมีทั้งหมด 538 เสียงจาก 50 รัฐ (ตัวเลขดังกล่าวรวมคะแนนเสียง 3 เสียงของผู้เลือกตั้งจากกรุงวอชิงตัน ด.ซ. ซึ่งไม่ใช่วรัฐและไม่มีตัวแทนในสภาของเกรส)

ข้อกำหนดที่ว่าผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีต้องได้เสียงข้างมากจากผู้เลือกตั้ง (electors) ทำให้ผู้สมัครจากพรรคริม่าฯ สามยกที่จะชนะการเลือกตั้ง เพราะคะแนนเสียงของผู้เลือกตั้งจากแต่ละรัฐจะถูกจัดสรรในระบบ “ผู้ชนะภาค

คุณผู้เลือกตั้งของรัฐเน布拉aska ประชุมกันในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 2004 ที่เมืองลินคอล์น รัฐเน布拉aska เพื่อลงคะแนนเสียงคุณผู้เลือกตั้งทั้งห้าเสียงให้แก่ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู. บุช

คะแนนเสียงทั้งหมด” (ยกเว้นในสองรัฐ) หมายความว่าผู้สมัครที่ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนในรัฐนั้นมากที่สุด แม้ว่าจะมากกว่าผู้สมัครที่มีคะแนนเป็นที่สองเพียงเล็กน้อย ก็จะภาคความเสียงจากผู้เลือกตั้ง (electors) ของรัฐนั้นไปทั้งหมด ยกเว้นในรัฐเมนแคนเนบรากา ซึ่งผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนในรัฐมากที่สุดจะได้รับคะแนนเสียงจากผู้เลือกตั้งเพียงสองเสียง และผู้ชนะในเขตเลือกตั้ง singular ของเกรสแต่ละเขตจะได้รับคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งเพียงคนละหนึ่งเสียง ระบบคะแนนผู้เลือกตั้งนี้ทำให้พรรคการเมืองที่สามตกรออก ในฐานะเสียงเปรียบเท่าเดียวกับระบบเขตเดียวเบอร์เดียว และแทนไม่มีโอกาสได้รับคะแนนเสียงจากผู้เลือกตั้งเลย

ผู้ก่อตั้ง
ประเทศอังกฤษ
ระบบคนละผู้
เลือกตั้งขึ้นเพื่อ
เป็นส่วนหนึ่งของ
การแบ่งปัน
อำนาจระหว่าง
รัฐบาลของรัฐ
กับรัฐบาลของ
ประเทศ ภายใต้
ระบบคนละ
ผู้เลือกตั้ง

คะแนนเสียงจาก

คนละผู้เลือกตั้งของรัฐบาลชิงดันลงคะแนนเสียงทั้งหมด 11 เสียงให้แก่จอห์น แคร์ฟิลด์มาร์เชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรครีบูตโนแคร็ค ในปี ค.ศ. 2004

ประชาชน (popular vote) ทั่วประเทศที่มุ่งให้ผู้สมัครตัดแบ่งประธานาธิบดี ไม่มีความสำคัญในขั้นสุดท้าย เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเป็นไปได้ที่คะแนนเสียงจากผู้เลือกตั้ง (electors) ที่ได้จากการเลือกตั้งในแต่ละรัฐจะจึงอาจให้ผลที่แตกต่างจากคะแนนเสียงจากประชาชน ที่จริงแล้ว มีการเลือกตั้งประธานาธิบดี 17 ครั้ง ที่ผู้ชนะไม่ได้รับคะแนนเสียงส่วนใหญ่จากประชาชน ครั้งแรกคือการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1824 ที่จอห์น ควินซีย์ แอดัมส์ ชนะได้เป็นประธานาธิบดี และครั้งล่าสุดคือการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2000 ที่จอร์จ ดับเบิลยู. บุชชนะได้เป็นประธานาธิบดี บางคนเห็นว่าระบบคนละผู้เลือกตั้งเป็นของโบราณล้าสมัยไปแล้ว ในขณะที่บางคนก็ชอบระบบนี้ เพราะทำให้ผู้สมัครต้องแข่งขันในหลายฯ รัฐ แทนที่จะเลือกแข่งขันในรัฐที่มีประชากรมากเท่านั้น

อุปสรรคสำหรับพรครที่สาม

เนื่องจากในอดีตที่ผ่านมา ระบบการเลือกตั้งของสหรัฐฯ เอื้อให้มีพรรคการเมืองระดับประเทศเพียงสองพรรค และพรรครเดโมแครตและพรรครีพับลิกันก็กำลังคงกลไกการปกครองอยู่ในขณะนี้ จึงไม่น่าแปลกใจว่าทั้งสองพรรคนี้ได้สร้างกฎเกณฑ์การเลือกตั้งที่เอื้อประโยชน์แก่พรรครของตน ตัวอย่างเช่น การที่พรรครการเมืองใหม่พรรคนหนึ่งจะมีชื่อในบัตรเลือกตั้งของรัฐฯ หนึ่งได้นั้น ต้องผ่านกระบวนการที่น่าเหนื่อยและมีค่าใช้จ่ายสูง เนื่องจากต้องรวบรวมลายมือชื่อจากประชาชนให้ได้หลายหมื่นคน และต้องได้รับคะแนนเสียงในการเลือกตั้งที่ตามมากพอตามที่กฎหมายกำหนดไว้เพื่อที่จะสามารถรักษาชื่อของตนไว้ในบัตรเลือกตั้งต่อไปได้

กระบวนการเสนอชื่อตัวแทนพรรครในการเลือกตั้งของเมริกาเป็นอุปสรรคอีกอย่างหนึ่งสำหรับพรรคการเมืองที่สาม ในหมู่ประเทศประชาธิปไตยทั้งหลาย สหรัฐฯ มีความเป็นเอกลักษณ์ตรงที่ใช้การเลือกตั้งขั้นต้นเป็นวิธีเสนอชื่อตัวแทนพรรครเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี สมาชิกสมาคมของเกรส และเจ้าหน้าที่ระดับรัฐอื่นๆ ในระบบนี้ ผู้ออกเสียงเลือกตั้ง จะลงคะแนนเลือกตัวแทนพรรครของตนเพื่อเข้าแข่งขันในการเลือกตั้งทั่วไป ในประเทศส่วนใหญ่ การเสนอชื่อผู้ลงเลือกตั้งในแต่ละพรรครเป็นอำนาจของพรรครและหัวหน้าพรรคร แต่ในสหรัฐฯ ผู้ที่ตัดสินใจในขั้นสุดท้ายว่าใครจะได้เป็นตัวแทนของพรรครเดโมแครตและพรรครีพับลิกันในการเลือกตั้งประธานาธิบดีคือประชาชนผู้ออกเสียงเลือกตั้ง

แม้ว่ากระบวนการเสนอชื่อข้างต้นจะทำให้องค์กรภายในของพรรคร่อนแคลงกว่าที่เป็นในประเทศประชาธิปไตยส่วนใหญ่ แต่กระบวนการเสนอชื่อที่ให้ประชาชนมีสิทธิเข้าร่วมเขียนในสหรัฐฯ นี้ ทำให้พรรครีพับลิกันและพรรครเดโมแครตเป็นผู้นำขาดการเลือกตั้ง ในกรณีที่ผู้สมควรที่ไม่เห็นด้วยกับนโยบายพรรครของ

ผู้เลือกตั้งในรัฐนิวแยมเบรียร์ฟิ้ง จอนน์ เอ็ดเวิร์คส์ ผู้สมัครซิงด์แห่งประวานาชิบดีจากพรรคนิวแครต
หาเสียงที่บ้านหลังหนึ่งในเมืองชาล์ม ในช่วงแรกๆ ของฤดูการเลือกตั้งขั้นต้นปี ค.ศ. 2008

ตนได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งขั้นต้น ผู้สมัครดังกล่าวก็อาจขอเสียงสนับสนุน
จากภายในพรรครเพื่อให้ได้เข้าไปแข่งขันเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไป โดยไม่ต้อง^{โดยไม่ต้อง}
ตั้งพรรคร่วมกับพรรคนิวแยมที่สามขึ้นมา ยิ่งกว่านั้น พรรคร่วมผู้สมัครก็จะปรับกลยุทธ์
การหาเสียงเลือกตั้งของตนเพื่อผนวกເຄົາໃຍບາຍຂອງพรรครที่สามและผู้สมัคร
อิสระที่ได้รับคะแนนนิยมในวงกว้างเข้าไว้ด้วย

ฐานเสียงกว้าง

ทั้งพระคริพปัลกันและพระเดโมแครตต่างต้องการฐานเสียงสนับสนุนกว้าง และมักหาเสียงจากประชาชนที่มาจากชนชั้นทางเศรษฐกิจและกลุ่มประชาราชศาสตร์หลาย ๆ กลุ่ม ทั้งพระคริพปัลกันและพระเดโมแครตต่างได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากทุกกลุ่มเศรษฐกิจสังคม ยกเว้นกลุ่มเอฟริกันเมริกัน และกลุ่มชาวบว่าที่ส่วนใหญ่เลือกผู้สมัครประธานาธิบดีที่มาจากพระเดโมแครต พระคริพปัลกันสองยังมีความยึดหยุ่นในเรื่องของจุดยืนด้านนโยบายและโดยทั่วไป ไม่ได้ยึดมั่นในอุดมการณ์หรือเป้าหมายด้านนโยบายอย่างเคร่งครัด แต่จะให้ความสำคัญกับการชนะการเลือกตั้งและการได้ครองเสียงข้างมากในฝ่ายปกครองต่างๆ ที่มาจากการเลือกตั้ง

เนื่องจากพระคริพปัลกันเสื่อมในสหรัฐฯ มีฐานเสียงสนับสนุนทางเศรษฐกิจสังคม กว้างและจำเป็นต้องทำงานในสังคมที่ยึดแนวอุดมการณ์แบบสายกลาง ดังนั้น พระคริพปัลกัน เมืองจึงมีจุดยืนด้านนโยบายที่เป็นแบบกลางๆ และไม่สุดโต่ง และยังมีความยึดหยุ่นด้านนโยบายสูง แนวทางเช่นนี้เองที่ทำ

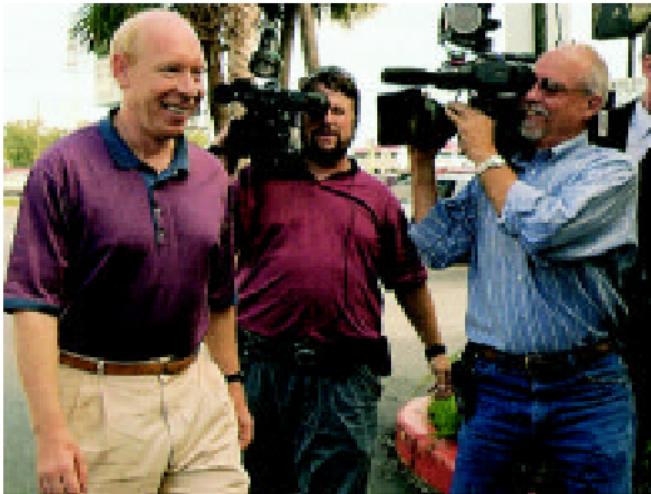

อดิสมาร์ชิกพระเดโมครต แดเนียล เค. อากาภา จากรัฐઆવાય (คนขวา) ท้าทายผู้สนับสนุนตามประเพณีดังเดิมระหว่างการหาเสียงที่เมืองชอนไนจู

ให้พรครีพับลิกันและพรครเดโมแครตย้อมรับความเห็นที่ไม่ลงรอยภาษาในพรคร และสามารถนำพรครที่สามและกลุ่มเคลื่อนไหวต่อต้านต่างๆ มาเข้าพวกกับตนได้ พรครรีพับลิกันได้ชี้ว่าเป็นพรครอนธุรกษัณิยม ซึ่งมีนโยบายที่เน้นเรื่องสิทธิในทรัพย์สินและการสร้างความร่วมมือให้กับภาคเอกชนในขณะที่พรครเดโมแครต ถูกมองว่าเป็นพรครหัวเชียงข่ายและนิยมนโยบายสังคมและเศรษฐกิจแบบ เสื่อมัยน ในทางปฏิบัติ เมื่อพรครหั้งสองได้ครองอำนาจก็มักจะยึดแนวทางที่ สามารถปฏิบัติได้จริงและไม่เสียงเกินไป

โครงสร้างพรครที่กระจายอำนาจ

นอกจากจะมีความยึดหยุ่นด้านอุดมการณ์แล้ว พรครการเมืองหลักสอง พรครของสหรุํฯ ยังมีโครงสร้างแบบกระจายอำนาจ คนที่ดำรงตำแหน่ง ประธานาธิบดีไม่มีสิทธิที่จะคาดหวังให้สมาชิกพรครเดียวกับตนที่อยู่ในสภาพ คองเกรสช่วยสนับสนุนโครงการที่ตนริเริ่ม และหัวหน้าพรครในสภาพคองเกรสก็ไม่ สามารถหวังให้ลูกพรครออกเสียงตามมติของพรครทุกคน การประชุมโดยตลอดเพื่อ เลือกตัวแทนจากพรครเดโมแครตหรือพรครรีพับลิกันลงแข่งขันในการเลือกตั้ง สมาชิกสภาพคองเกรส (ซึ่งในการประชุมจะมีผู้ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาพคองเกรส ในขณะนั้นร่วมประชุมด้วย) มีความเป็นอิสระ และอาจมีนโยบายที่ตรงข้ามกับ ประธานาธิบดีแม้ว่าประธานาธิบดีจะมาจากพรครเดียวกัน นอกจากนี้ การระดม ทุนเพื่อใช้ในการหาเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาพคองเกรสก็แยกต่างหาก เนื่องจาก คณะกรรมการการหาเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาพคองเกรส รวมราชภูมิสภาพของพรคร รีพับลิกันและเดโมแครตจะทำงานเป็นอิสระจากคณะกรรมการพรครระดับ ประเทศที่ค่อนข้างให้ความสำคัญกับการเลือกตั้งประธานาธิบดีมากกว่า นอก จากการควบคุมขั้นตอนในการเลือกตัวแทนไปเข้าร่วมการประชุมใหญ่ของพรคร

ในระบบการปกคลุมของ
สหรัฐฯ ที่มีรัฐบาลกลาง
และรัฐบาลระดับบ่ายอย่างมา
การเลือกตั้งท้องถิ่นมีความ
สำคัญเท่าๆ กับการเลือกตั้ง
ระดับประเทศในสายตา
ของคนท้องถิ่น ในภาพ
นี้ บิล ไวท์ ผู้สมัครวิง
ดำเน่นงนายกเทศมนตรี
เมืองอุสตัน ปราจีนบุรี
ต่อหน้าสื่อ

แล้ว คณะกรรมการพิจารณาจะไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวในกิจการของพิรุณใน
ระดับรัฐเท่าใดนัก

การกระจายอำนาจเช่นนี้สะท้อนถึงผลลัพธ์ของระบบการแยกอำนาจที่
กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ นั่นคือการแยกอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหารและ
อำนาจตุลาการออกจากกันทั้งในระดับรัฐบาลกลางและระดับรัฐ ระบบแยก
อำนาจนี้อาจไม่ค่อยยุ่งใจให้สมาชิกพิรุณที่ดำรงตำแหน่งด้านนิติบัญญัติและ
สมาชิกพิรุณที่ดำรงตำแหน่งด้านบริหารสามัคคีกันเท่าใดนัก เรื่องนี้เป็นความ
จริงโดยเฉพาะเมื่อเราพูดถึงสมาชิกสภาคองเกรสกับประธานาธิบดีที่มาจาก
พิรุณเดียวกัน หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐและผู้ว่าการรัฐที่มาจากพิรุณ
เดียวกัน

การแยกการปกครองเป็นระดับรัฐบาลกลาง ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่นใน
สหรัฐฯ ยังทำให้พิรุณสามารถเมืองมีการกระจายอำนาจ โดยกำหนดเขตเลือกตั้ง
หลายพันแขวงขึ้นสำหรับการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่เข้าดำรงตำแหน่งในระดับรัฐบาล

กลาง ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่น ตามที่เคยกล่าวมาแล้ว การใช้การเลือกตั้งขึ้น ต้นเพื่อเสนอชื่อตัวแทนพ主公เป็นการบันthonอำนาจของพ主公 เนื่องจากพ主公 ไม่มีสิทธิคัดเลือกตัวแทนเข้าแข่งขันในการเลือกตั้งทั่วไป ดังนั้น ผู้สมัครแต่ละ รายจึงต้องจัดตั้งทีมหาเสียงและฐานเสียงของตนเองขึ้นมา เพื่อเอาชนะในการ เลือกตั้งขึ้นต้นให้ได้ก่อนที่ชนะในการเลือกตั้งทั่วไป

ความไม่ไว้วางใจของสาธารณชน

แม้ว่าในระบบการเมืองอเมริกัน จะมีการแบ่งออกเป็นฝ่ายอย่าง ชัดเจนมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ลักษณะหนึ่งที่ฝังลึกอยู่ในวัฒนธรรมพ聽เมือง อเมริกันก็คือความรู้สึกไม่ไว้วางใจในพ主公การเมือง การนำระบบการเลือกตั้งขึ้น ต้นมาใช้เพื่อเลือกตัวแทนพ主公เข้าแข่งขันซึ่งตำแหน่งสมาชิกสภาของเกรสและ ใน การเลือกตั้งระดับรัฐ เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความรู้สึกต่อต้านพ主公การเมืองของ ประชาชน ชาวอเมริกันยุคใหม่เริ่มมีความกังข่าว่าผู้นำพ主公การเมืองจะใช้ อำนาจกับฐานลูกเกินขอบเขต ผลการสำรวจความเห็นประชาชนยังชี้ให้เห็นอยู่ เสมอว่าคนจำนวนมากเชื่อว่าพ主公การเมืองมักทำให้ประเด็นปัญหาต่างๆ สับสน มากกว่าที่จะช่วยแก้ปัญหา และจะเป็นการดีกว่าถ้าบัตรเลือกตั้งไม่มีชื่อพ主公 ระบุไว้

ดังนั้น พ主公การเมืองจึงต้องแก้ปัญหาของการที่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งจำนวน มากให้ความสำคัญกับพ主公การเมืองน้อยลง ข้อบ่งชี้อย่างหนึ่งก็คือการออก เสียงเลือกตั้งแบบแยกพ主公 ตัวอย่างเช่น ผู้ออกเสียงเลือกตั้งอาจลงคะแนนให้ ผู้สมัครที่ได้รับการเสนอชื่อจากพ主公ของผู้ออกเสียงเลือกตั้ง ให้เข้าซึ่งตำแหน่ง ประธานาธิบดี แต่อาจจะลงคะแนนให้ผู้สมัครอีกพ主公หนึ่งในการเลือกตั้ง สมาชิกสภาของเกรส ในยุคที่ประธานาธิบดีมาจากพ主公การเมืองหนึ่งและพ主公

Blogger แก้ไขข้อมูลใน blog เกี่ยวกับการประชุมใหญ่พิพรรคราษฎรเมืองระหว่างการประชุมใหญ่ของพรรคเดโมแครตที่เมืองบอสตัน ในปี ค.ศ. 2004 ในสมัยนี้ การประชุมใหญ่ของพิพรรคราษฎรเมืองเพื่อเสนอขอรัฐบัญญัติที่สำคัญๆ ซึ่งดำเนินการอย่างเป็นรายการเรื่องเริงที่เสนอทางสื่อมากกว่าการเมืองที่เคร่งเครียด

ของเขามีได้ครองเสียงข้างมาก ทั้งในสภานิติบัญญัติและฝ่ายบริหารระหว่างสองพรรคร่วม
ประธานาธิบดีจะต้องใช้ความพยายามอย่างสูงในการบริหารประเทศ

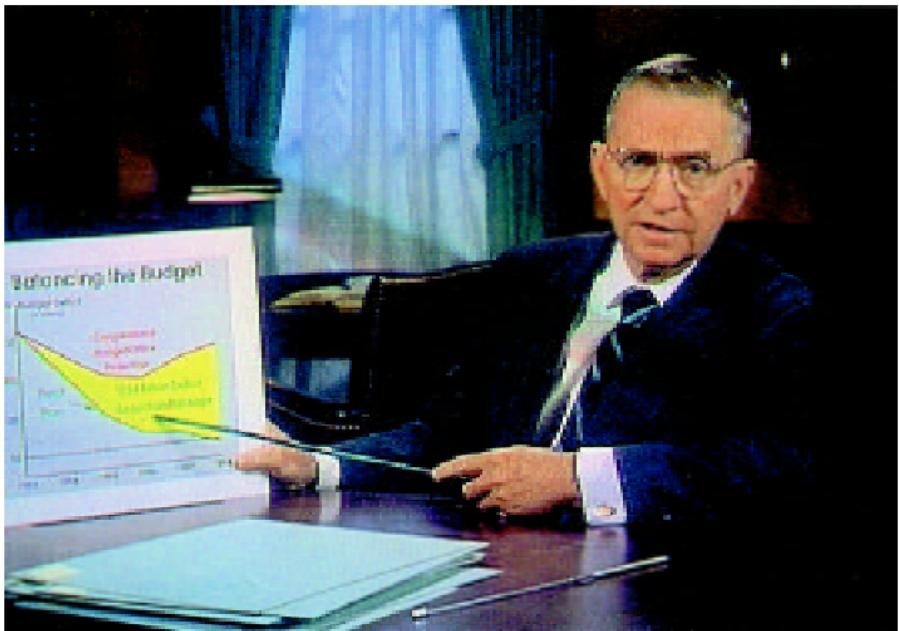
การแบ่งกันกุมอำนาจในฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารระหว่างสองพรรคร่วม
การเมืองได้กล้ายเป็นลักษณะปกติของรัฐบาลกลางและรัฐบาลของ 50 รัฐ
ผู้สังเกตการณ์บางรายเชื่อว่าประชาชนผู้ออกเสียงเลือกตั้งขอบรูปแบบเข่นี้
 เพราะมักทำให้โครงการใหญ่ๆ ของรัฐบาลที่อาจสร้างความเดือดร้อนให้พากขา
 ต้องตกไป

พรรคการเมืองที่สามและผู้สมัครอิสระ

แม้จะต้องเผชิญอุปสรรคต่างๆ ตามที่กล่าวมาข้างต้น แต่พรรคการเมืองที่
 สามและผู้สมัครอิสระก็ยังปราศจากตัวอยู่เป็นระยะๆ ใน การเมืองอเมริกัน ปอยครั้ง
 ที่ผู้สมัครเหล่านี้ขึ้นยกปืนหาสังคมต่างๆ ที่พรรคใหญ่ๆ ไม่ยอมเผชิญหน้าขึ้น
 มาสู่ทางภัยป่วยสาหัสระและสู่
 ความสนใจของรัฐบาล แต่พรรคร่วม
 การเมืองที่สามส่วนใหญ่มัก
 ปราศขึ้นมาในการเลือกตั้งครั้ง
 เดียวแล้วก็หายไป หรือไม่ก็ถูกรวบ
 เข้ากับพรรคร่วมใหญ่ ดังแต่คริสต์
 พศวรษ 1850 เป็นต้นมา มี
 พรรคร่วมใหม่เพียงพรรคร่วมเดียวที่เกิดขึ้น
 และได้รับสถานภาพเป็นพรรคร่วมใหญ่
 พรรคนั้นคือพรรครีพับลิกัน ในขณะ
 นั้น มีปัญหาทางศึกธรรมที่สำคัญ

ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 เรายังเห็นผู้สมัครซึ่งดำรงตนงประธานาธิบดี
 ที่มาจากพรรคร่วมที่สามหลายครั้ง แม้ว่าคนเหล่านี้จะไม่ได้
 ชนะการเลือกตั้ง แต่ก็มีอิทธิพลต่อผลการการเลือกตั้งประธานาธิบดี
 ในภาพนี้ อดีตประธานาธิบดีเต็ดดี รูสเวลต์ ก้าวสูนทรัพย์แก่
 กลุ่มผู้สนับสนุนพรรครีพับลิกัน “บูลมูส” (Bull Moose) ของเขานี่ค.ศ. 1912

ในปี ค.ศ. 1992 รอสส์ เพิร์ต มหาเศรษฐีชาวเท็กซัส เริ่มกังวลเกี่ยวกับประมาณณฑ์ขาดดุลของรัฐบาลกลาง และลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในนามผู้สมัครจากพรรคร็อกท์ลีฟ ในการเข้ากำลังอิบายานโดยนายของเขาระหว่างการหาเสียงทางโทรทัศน์ มีบางคนบอกว่าเพิร์ตตือญูที่ทำให้บิล คลินตันได้เป็นประธานาธิบดี

เรื่องหนึ่งที่สร้างความแตกแยกขึ้นในประเทศ นั่นคือเรื่องท้าส์ ประเด็นเรื่องท้าสนั่นทำให้มีการเพิ่นหาด้วยผู้สมัครและหาเสียงสนับสนุนจากผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง มีหลักฐานว่าพรรครการเมืองที่สามารถมีอิทธิพลอย่างมากต่อผลการเลือกตั้ง ในปี ค.ศ. 1912 วิโอดอร์ รูสเวลท์ ซึ่งเป็นผู้สมัครจากพรรคร็อกท์ลีฟ ทำให้คะแนนเสียงที่พรรคริพับลิกันควรจะได้แท้ออกและทำให้วุดไวร์ วิลสัน จากพรรคเดโมแครตชนะการเลือกตั้งได้เป็นประธานาธิบดี โดยไม่ได้คะแนนเสียงข้างมากจากประชาชน ในปี ค.ศ. 1992 เอช. รอสส์ เพิร์ต ซึ่งเป็นผู้สมัครอิสระได้รับความสนใจจากประชาชนซึ่งส่วนใหญ่เคยลงคะแนนให้พรรคริพับลิกันมาในช่วงคริสต์

ในปี ค.ศ. 2000 ราล์ฟ เนเดอร์ ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรครีวินและนักเคลื่อนไหวด้านสังคม ได้รับคะแนนเสียงเพียงเล็กน้อย ผู้สนับสนุน อัล กอร์ ไทยเนเดอร์ว่าเขากำหนดให้คะแนนเสียงจากกลุ่มนักเรียน สำหรับกอร์ด็อกอโก้ไป และทำให้จอร์จ ดับเบลยู. บุช ชนะการเลือกตั้ง

ทศวรรษ 1980 ผลักดัน จอร์จ เอช. ดับเบลยู. บุช จากพรรครีพับลิกันซึ่งเป็น ประธานาธิบดีอยู่ในขณะนั้นต้องพ่ายแพ้ ส่วนในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 2000 ที่จอร์จ ดับเบลยู. บุชจากพรรครีพับลิกัน และอัล กอร์จากพรรครีพับลิกัน ได้รับคะแนนเสียงอย่างคุกคัม ถ้าราล์ฟ เนเดอร์ แห่งพรรครีวินไม่ได้ลงสมัคร ในรัฐฟลอริดา กอร์ก็อาจจะชนะคะแนนของผู้เลือกตั้งในรัฐนั้นและได้เป็น ประธานาธิบดีไปแล้ว

ผลการสำรวจความเห็นประชาชนตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1990 ขึ้อยู่่เสมอว่า ประชาชนให้การสนับสนุนในระดับสูงต่อแนวคิดเรื่องพรรคที่สาม ในช่วงก่อน การเลือกตั้งปี ค.ศ. 2000 ผลการสำรวจความเห็นของ Gallup Poll พบว่าชาว อเมริกันร้อยละ 67 นิยมพροคαρเมืองที่สามที่เข้มแข็งที่ส่งตัวแทนลงสมัครชิง ตำแหน่งประธานาธิบดีแข่งกับพรรคหรือพับลิกันและพรรคเดโมแครต กระแสดงความ รู้สึกของชาวอเมริกันดังกล่าวบวกกับการใช้เงินหาเสียงอย่างมหาศาลทำให้มหา เศรษฐีอย่างรอสส์ เพโตรต์ ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนถึงร้อยละ 19 ใน การ เลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อปี ค.ศ. 1992 ซึ่งเป็นคะแนนเสียงที่สูงที่สุดที่ผู้สมัครที่ ไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองให้ไปถ่องพรรคเคยได้รับมาหลังจากที่อิโอดอร์ วูสเวลท์ แห่งพรรคโพกรเกรสซีฟ เคยได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 27 ในปี ค.ศ. 1912

การเสนอชี้วัตถุแทนพรรคเข้ามิชั่งดำเนินการบดี

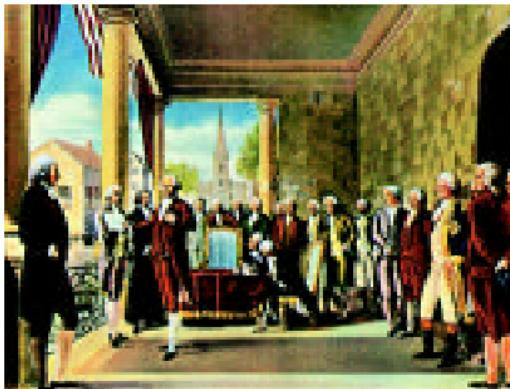
รัฐ

รวมนูญสหรัญฯ ไม่ได้ระบุกฎเกณฑ์ของพรรคการเมืองในการ เสนอชี้วัตถุแทนพรรคเข้ามิชั่งดำเนินการบดี ที่เป็นเช่นนี้

เพราะในสมัยที่มีการร่างรัฐธรรมนูญ และมีการให้สัตยาบัน

รัฐธรรมนูญในปลายคริสต์ทศวรรษ 1700 นั้น ยังไม่มีพροคการเมือง และผู้ก่อตั้ง ประเทศก็ไม่ได้สนใจที่จะกำหนดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้

เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1796 สมาชิกสภาของเกรสที่สังกัดพรรคการเมืองพรรค หนึ่งในขณะนั้นได้ประชุมกันอย่างไม่เป็นทางการเพื่อตัดสินว่าจะส่งใครเป็น ตัวแทนพรรคลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ระบบการ คัดเลือกตัวแทนพรรคในขณะนั้นรู้จักในชื่อว่า “คิงคοคัส” (King Caucus) และ ดำเนินต่อมาอีกเกือบ 30 ปี พอกลับปี ค.ศ. 1824 ระบบก็ไม่สามารถใช้การได้อีก เนื่องจากมีการกระจายอำนาจทางการเมืองซึ่งเป็นผลพวงของการขยาย

จอร์จ วอชิงตัน ประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1789 แม้จะว่าอธิบายไม่ได้เชื่อใจกลุ่มการเมืองต่างๆ แต่ก็มีพระราชกรณียกิจที่เข้าใจว่าเป็นประธานาธิบดี

อาณาเขตประเทศไปทางตะวันตก

ในที่สุด การประชุมใหญ่ของพรวมการเมืองเพื่อเสนอชื่อตัวแทนพรวมกิจเข้ามาแทนที่ “คงคอกัส” ในปี ค.ศ. 1831 พรวมเล็กๆ ชื่อ Anti-Masons ก็นัดประชุมกันที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่งที่เมืองบลัดมอร์ รัฐแมรีแลนด์ เพื่อเลือกตัวแทนและร่างนโยบายที่จะใช้หาเสียง ปีถัดมา สมาชิกพรวมเดโมแครตก็

นัดประชุมกันที่ร้านเหล้าแห่งเดียวกันเพื่อเลือกตัวแทนพรวมของตนบ้าง และนับแต่นั้นมา พรวมการเมืองใหญ่และพรวมเล็กๆ ส่วนใหญ่ก็จัดการประชุมใหญ่ของพรวมที่มีผู้เข้าร่วมเป็นตัวแทนจากวัสดุต่างๆ เพื่อเลือกตัวแทนพรวมลงซิงค์เตะแห่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและเพื่อตกลงกันในเรื่องจุดยืนด้านนโยบายของพรวม

การกำเนิดของโกรทัศน์

ตลอดคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20 การประชุมใหญ่ของพรวมเพื่อเลือกตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่ในความควบคุมของหัวหน้าพรวมในระดับวัสดุ คนเหล่านี้ได้ใช้อิทธิพลเพื่อเลือกตัวแทนจากวัสดุของตนเอง เพื่อรับประกันว่าตัวแทนเหล่านี้จะลงคะแนน “อย่างเหมาะสม” ในการประชุม

ใหญ่ของพรรค คนที่ต่อต้านหัวหน้าพรรครุ่นหล่า�ีเรียกวังให้มีการปฏิรูปเพื่อให้ผู้ลงคะแนนเสียงเป็นคนเลือกตัวแทนเข้าร่วมการประชุมใหญ่ของพรรค และการเลือกตั้งขั้นต้น (primary elections) ก็ถือกำเนิดขึ้นเพื่อวัดถูกประสิทธิภาพของปี ค.ศ. 1916 มีรัฐในสหรัฐฯ กว่าครึ่งที่จัดการเลือกตั้งขั้นต้น

อย่างไรก็ตาม กระบวนการดังกล่าวก็อยู่ได้ไม่นาน หลังสังคมโลกครั้งที่ 1 ยุติลง หัวหน้าพรรครุ่นหล่าก็เริ่มมองว่าการเลือกตั้งขั้นต้นคือสิ่งที่บั่นทอนอำนาจของตน ได้ในมั่นนำให้สภานิติบัญญัติของรัฐยกเลิกการเลือกตั้งขั้นต้น โดยให้เหตุผลว่าเป็นกระบวนการที่มีค่าใช้จ่ายสูงและมีคุณเข้าร่วมน้อย พอกลางปี ค.ศ. 1936 มี

ในช่วงหลังสังคมโลกครั้งที่สอง โทรศัพท์ทำให้การเลือกตั้งระดับประเทศถูกยกเป็นความบันเทิงอย่างหนึ่ง ในภาคี้ ผู้สนับสนุนพรรครีพับลิกันกำลังดูผลการเลือกตั้งทางหน้าจอโทรศัพท์ที่ทำการพรรครีพับลิกัน รัฐมิสซิสซิปปี

การเลือกตั้งขั้นต้นที่รัสเซียฯ จัดขึ้น บางทีเรียกว่าการประชุมคอคัล ได้กลายเป็นเส้นทางสู่กระบวนการการเสนอื่อ ด้วยแทนพระคริสต์ซึ่งดำเนินงประชานิบดีของพระคริสต์นักลิกันและพระคริสต์นิแครต ในนาพนี้ ผู้สมมติซึ่งดำเนินงประชานิบดีจากพระคริสต์นักลิกัน ลามาร์ อเล็กซานเดอร์ (คนคาดเสื้อตาหมากุก) กำลังทักทายสื่อมวลชน และผู้ลังคะแนนเสียงระหว่างการเลือกตั้งขั้นต้นที่เมืองนิวแยมป์เชียร์ในตุลาคม ปี ค.ศ. 1996

รัสเซีย 12 รัสเซียนั้นที่ยังจัดการการเลือกตั้งขั้นต้นอยู่

แต่หลังสังค(COMMITTEE FOR THE ELECTION OF THE PRESIDENT OF RUSSIA) แห่งกดดันให้ประเทศเป็นประชาธิปไตยก่อน กลับมาอีกครั้ง เป็นครั้งแรกที่ประชาชนได้เห็นภาพการหาเสียงทางการเมืองผ่าน จอโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นของตน ผู้สมมติซึ่งดำเนินงประชานิบดีที่มีโอกาส ชนาการเลือกตั้งอาจปรากฏตัวทางโทรทัศน์เพื่อสื่อสารกับประชาชน และในช่วง หลายทศวรรษหลังจากนั้น การปฏิรูปทางประชาธิปไตยเกิดขึ้นอีกครั้ง เพื่อให้ ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้นในการเสนอื่อตัวแทนพระคร

ผลก็คือ รัสเซียนั้นในขณะนี้มีการเลือกตั้งขั้นต้น กว้างขวางและรัสเซียฯ กำหนดขั้นตอนในเรื่องนี้แตกต่างกันไป ในบางรัสเซียฯ ประชาชนอาจลงคะแนนเลือก

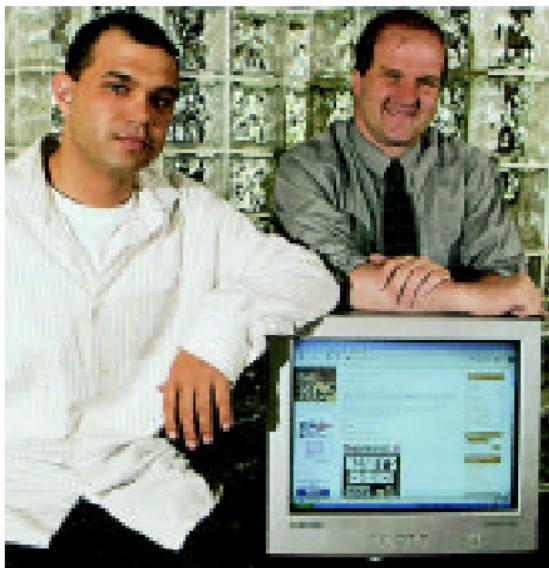
ตัวแทนพรครเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดี และคณะผู้แทน (delegates) ซึ่งจะต้องเลือกตัวแทนพรครคนเดียวกับที่ประชาชนเลือกไว้ หรือในบางรัฐ ประชาชนอาจออกเสียงเลือกตัวแทนพรครทางข้อมนในการประชุมที่เรียกว่า “คอคัส” โดยเลือกตัวแทนที่ “สัญญา” ว่าจะลงคะแนนเลือกตัวแทนพรครคนใดคนหนึ่งในการประชุมใหญ่ของพรคร ในระบบการเลือกตัวแทนพรครแบบคอคัส ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเลือกฯ จะมาประชุมกันและลงคะแนนเลือกตัวแทน (delegates) ที่ให้สัญญาว่าจะสนับสนุนผู้สมัครคนใดคนหนึ่งเป็นประธานาธิบดี และตัวแทนเหล่านั้นก็จะเป็นตัวแทนของเขตของตนในการประชุมพรครระดับเทศมณฑล (county) ซึ่งจะเลือกตัวแทนไปเข้าประชุมพรครระดับเขต และการประชุมระดับรัฐตามลำดับ ในขั้นสุดท้าย ตัวแทนจากรัฐจะไปเข้าร่วมการประชุมพรครระดับประเทศ เมื่อระบบนี้จะใช้เวลาหลายเดือน แต่เรามักจะทราบว่าผู้สมัครคนใดเป็นที่ชื่นชอบตั้งแต่การลงคะแนนเสียงรอบแรกแล้ว

จำนวนตัวแทนจากแต่ละรัฐที่ไปเข้าร่วมการประชุมพรครระดับประเทศจะขึ้นอยู่กับสูตรการคิดคำนวณของแต่ละพรคร โดยพิจารณาจากจำนวนประชากรระดับการสนับสนุนที่รัฐให้แก่ผู้สมัครระดับประเทศ และจำนวนสมาชิกพรครและหัวหน้าพรครที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาร่วมตัวแทนในรัฐนั้นๆ สูตรการคิดคำนวณจำนวนตัวแทนของพรครเดโมแครตจากแต่ละรัฐมักคงยอดด้วยจำนวนตัวแทนที่มากกว่าพรครรีพับลิกันประมาณสองเท่า

การปฏิรูปที่เกิดขึ้นภายหลังความไม่สงบครั้งที่ 2 เหล่านี้ ทำให้เกิดแนวโน้มสำคัญเด่นๆ สองข้อ ข้อแรก มีรัฐจำนวนมากขึ้นที่เลื่อนวันเลือกตั้งขั้นต้น (primary) และการประชุมคอคัสให้เร็วขึ้น (front-loading) การที่รัฐได้รับหนึ่งได้จากการเลือกตั้งขั้นต้นหรือการประชุมคอคัสเร็วกว่ารัฐอื่นๆ ทำให้ผู้ออกเสียงเลือกตั้งในรัฐนั้นมีอิทธิพลต่อการเลือกตัวแทนพรครที่จะชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในขั้นสุดท้าย นอกจากนี้ ยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้สมัครสนใจที่จะพูดถึงความต้องการ

และความสนใจของรัฐน้ำ ตั้งแต่แรก และอาจทำให้ผู้สมัครต้องลงทุนค่าใช้จ่ายด้านเจ้าหน้าที่ สื่อ และโรงเรียนเพื่อพยายามให้ได้รับชัยชนะทางจิตวิทยาอย่างเด็ดขาดในกระบวนการเลือกตัวแทนพรรคตั้งแต่เนื่องจากนี้ บางรัฐยังร่วมมือกันจัด “การเลือกตั้งขันตันระดับภูมิภาค” โดยจัดการเลือกตั้งขันตันและ การประชุมคอดักส์ในวันเดียวกัน เพื่อทำให้ภูมิภาคของตนมีอิทธิพลต่อผลการเลือกตั้งมากที่สุด

แนวโน้มเหล่านี้ทำให้ผู้สมัครต้องเริ่มหาเสียงแต่เนื่องจากเพื่อให้ชนชั้นการเลือกตั้งขันตันในรัฐที่จัดการเลือกตั้งก่อน นอกจากรัฐนี้ ผู้สมัครยังต้องพึงสื่อมวลชนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต และการสนับสนุนจากหัวหน้าพรรคเพื่อช่วยให้พวกเขารักษาเสียงผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในรัฐต่างๆ ที่อาจจัดการเลือกตั้งขันตันในวันเดียวกัน

มีการใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อระดมทุนและดึงดูดความสนใจ สำหรับผู้สมัครที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียงเท่าได้แก่ผู้สมัครสมาชิกภาคกลางที่รัฐโอไฮโอ (คนขวา) และผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารของเข้า (คนซ้าย) ถ่ายภาพพร้อมหน้าเว็บไซต์ของเข้า

ความเสื่อมความนิยมของการประชุมใหญ่พรบคการเมือง

ผลกระทบอย่างหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงกระบวนการเสนอขอผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคือความสำคัญที่ลดลงของการประชุมใหญ่ของพรบคการเมืองในการเสนอขอผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่มีการถ่ายทอดทางโทรทัศน์และเคยมีความสำคัญอย่างมาก ในปัจจุบัน ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะระบุตัวผู้ได้รับเสนอขอชิงตำแหน่งประธานาธิบดีแล้วตั้งแต่แรกในขั้นตอนการเลือกตั้งขั้นต้น และผู้ได้รับการเสนอขอชิงตำแหน่งประธานาธิบดีนั้นก็อาจจะระบุชื่อผู้ที่เข้าประสงค์ให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นรองประธานาธิบดีก่อนการประชุมใหญ่ของพรบคด้วย (ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นรองประธานาธิบดีจะไม่หาเสียงเป็นเอกเทศในการเลือกตั้งขั้นต้น แต่ผู้ที่พรบคเสนอขอชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะเป็นผู้ทำการเลือกเอง)

ฉะนั้น กระบวนการเสนอขอผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจึงยังคงวิวัฒนาการต่อไป ในช่วงหลายศวรรษที่ผ่านมา วิวัฒนาการนี้ได้ส่งเสริมให้บุคคลมีส่วนร่วมในกระบวนการมากขึ้น ทำให้ผู้ได้รับเลือกเป็นตัวแทนประชากรมากขึ้น และเสริมสัมพันธภาพระหว่างบุคคลทั่วไปที่ยึดแนวทางพรบคกับผู้สมัครรับเลือกตั้งให้แนบแน่นยิ่งขึ้น

ตามกฎข้อบังคับที่ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน กระบวนการเสนอขอผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีนี้จะเอื้อประโยชน์ต่อผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นที่รู้จักกีกว่า มีความสามารถระดมทุนได้มากกว่า มีองค์กรรณรงค์หาเสียงได้อย่างมีประสิทธิผลที่สุด และสามารถทำให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งกระตือรือร้นสนใจการเลือกตั้งขั้นต้นได้แต่เนินๆ

การเชื่อมโยงทางอินเทอร์เน็ต

ผู้สมัครรับเลือกตั้งและผู้สนับสนุนต่างมีความรวดเร็วในการนำอินเทอร์เน็ตไปใช้เป็นเครื่องมือการหาเสียง และได้พิสูจน์แล้วว่าอินเทอร์เน็ตเป็นวิธีการระดมทุนจากผู้ที่คาดว่าจะให้ความสนับสนุน ตลอดทั้งเป็นวิธีประชาสัมพันธ์นโยบาย และประสบการณ์ของผู้สมัครที่มีประสิทธิผลและประสิทธิภาพมากวิธีหนึ่ง ในปัจจุบัน องค์กรนองค์หน้าเสียงต่างมีเว็บไซต์ส่วนตัว (blog) ผู้จัดการเรียบไซต์ ส่วนตัวเหล่านี้คือ เจ้าหน้าที่รณรงค์หาเสียงที่ได้รับการว่าจ้างให้เขียนเกี่ยวกับคำปราศรัย สุนทรพจน์และกิจกรรมของผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ ในขณะเดียวกัน ก็มี blog อิสระหลายพันเว็บไซต์ที่เขียนบทความสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ตนเองชอบและตอบโต้กับ blogger อื่นๆ การเผยแพร่วิดีทัศน์บนเว็บไซต์ต่างๆ เช่น You Tube เป็นทั้งโอกาสและหลุ่มพรางสำหรับการรณรงค์หาเสียง ผู้สมัครรับเลือกตั้งนำเทคโนโลยีนี้มาใช้ประโยชน์ในการผลิตวิดีทัศน์เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งบางครั้งก็นำเสนอในแนวทางขบขัน แต่บางครั้งผู้สมัครรับเลือกตั้งก็ถูกบันทึกภาพอย่างไม่รู้ตัวและไม่ทันได้ระวัง จึงอาจพูดหรือทำอะไรที่ปกติจะไม่พูดหรือกระทำต่อหน้าสาธารณะ แล้วก็มีการเผยแพร่เหตุการณ์ที่เข้าทำเป็นทางอินเทอร์เน็ตและทางโทรทัศน์นับครั้งไม่ถ้วน

การเลือกตั้งสมาชิกสภาต่างประเทศ

การเลือกตั้งสมาชิกสภาต่างประเทศเป็นการเลือกตั้งที่มีการแข่งขันสูงและสำคัญมากเท่ากับการเลือกตั้งประธานาธิบดี เนื่องจากบทบาทสำคัญของสภาคองเกรสในการออกกฎหมาย

เชลดอน ไวท์เยอส์แห่งพรรค
เดโมแครตคลองชัยชนะที่ได้
รับเลือกเป็นวุฒิสมาชิกของ
รัฐโคลาโอลันด์ ทั้งสมาชิก
วุฒิสภาและสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎรต่างมีอำนาจ
ที่สำคัญ

ระบบการบริหารแผ่นดินของสหรัฐอเมริกาต่างจากระบบธรรษฐ์สภาคือผู้นำ
ธรรษฐ์บาลจะมาจากการวุฒิสภา แต่ระบบของธรรษฐ์ฯ จะแยกฝ่ายนิติบัญญัติออกจาก
ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายประธานาธิบดี ประธานาธิบดีและสมาชิกสภานิติบัญญัติ
จะมีการเลือกตั้งแยกกัน แม้ว่าผู้ที่ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในขณะนั้นจะ
เสนอร่างกฎหมาย แต่กฎหมายจะต้องได้รับการร่างในสภากองเกรஸโดย
พันธมิตรของประธานาธิบดีที่อยู่ในสภา และสภาจะต้องผ่านร่างกฎหมายดัง
กล่าวก่อนจะส่งกลับไปให้ประธานาธิบดีลงนาม ตามกฎหมายและทางการเมือง
แล้ว สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเป็นอิสระจากเจตจำนงของประธานาธิบดี

ในสภาคองเกรส สมาชิกพาร์ตี้เดโมแครตอีกด้วยก็มีอยู่น้อยมาก แต่ในสภาคองเกรส สภาฯ ที่มีสมาชิกส่วนใหญ่เป็นผู้支持共和党 จึงทำให้การเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรสในปี 2010 ไม่ได้รับความสนใจอย่างมาก แต่ในปี 2012 ความสนใจกลับเพิ่มขึ้นอย่างมาก หลังจากที่นายบารัค อบามา ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ด้วยคะแนนเสียงต่างๆ ที่สูงกว่า 50% ทำให้การเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรสในปี 2012 จึงมีความสำคัญยิ่ง ไม่ใช่แค่การเลือกตั้งสมาชิกสภาคองเกรส แต่เป็นการเลือกตั้งผู้นำฝ่ายตรงข้ามที่จะมีผลต่อการบริหารประเทศในอนาคต

เนนซี เพลโล ประธานสภาคองเกรส (ซ้าย) นำพี่สาวบานทนของสองพี่น้อง ลินดา (กลาง) และ ลอร์ดิตา ชานเชซ ซึ่งได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาคองเกรสจากมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

ສາງສູງຂອງຮຽນສາກົດ ອຸດືສກາ ກໍານົດເຊີ້ນໂດຍຜູ້ກ່ອດັ່ງປະເທດໄຫ້ເປັນຫລັກຂັ້ນມັ້ນຄົງແລະມີແນວຄິດອນຮັກຢັນຢືນ
ໃນພາບ ອຸດືສາມາຊີກ 100 ດັ່ງກ່າວພ່ວມກັນ

ຄວາມແຕກຕ່າງຮະຫວ່າງສກາຜູ້ແທນຣາຍງວຣແລະອຸດືສກາ

ສກາຜູ້ແທນຣາຍງວຣແລະອຸດືສກາມີຄໍານາຈເກີບເຫຼົ່າເຖິງມັກ ແຕວິທີການເລືອດັ່ງ
ແຕກຕ່າງກັນ ຜູ້ກ່ອດັ່ງປະເທດສຫ້ອມເມີກາປະສົງຄີເຫັ້ນສາມາຊີກສກາຜູ້ແທນຣາຍງວຣ
ໄກລ໌ຊີດປະໜັນ ສະຫຼອນຄວາມຕ້ອງການແລະຄວາມປ່ວດຄານຂອງປະໜັນ ລະນັ້ນ
ຜູ້ກ່ອດັ່ງປະເທດຈຶ່ງອຳແບບໃຫ້ສກາຜູ້ແທນຣາຍງວຣມີຂາດໃຫຍ່ເພື່ອໃຫ້ມີຈຳນວນ
ສາມາຊີກມາຈາກເຂົດເລືອດັ່ງເລົກາ ແລະມີການເລືອບປ່ອຍຄົວໆ (ຖຸກສອງປີ) ແຕ່ເດີມນັ້ນ
ບາງຄນເຫັນວ່າກໍານົດຄວາມສອງປິ່ນໜ້ານາງເກີນໄປ ໃນສັບທີ່ຮະບບການຂັ້ນສົງຍັງຄົງ
ໃໝ່ນ້າ ວາຮກາດດຳກຳແນ່ນສອງປີໃນກຽງວ່ອງທີ່ນັ້ນທຳໃຫ້ສາມາຊີກສກາຜູ້ແທນຣາຍງວຣ

ต้องอยู่ใกล้จากเขตเลือกตั้งของตนเป็นเวลาสองปี แต่ในปัจจุบัน คนกลับบ่นว่าการเลือกตั้งทุกสองปีทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องบินกลับเขตเลือกตั้งของตนทุกสุดสัปดาห์เพื่อหาเสียงสนับสนุนทางการเมือง

สมาชิกสภาของเกรสแต่ละคนเป็นตัวแทนเขตเลือกตั้งทางภูมิศาสตร์เฉพาะและตามที่ได้อธิบายข้างต้น สมาชิกแต่ละคนได้รับเลือกให้เป็นผู้แทนของเขตนั้นๆ ด้วยถือตามเกณฑ์ค่าคะแนนเสียงที่มากกว่า รัฐทั้ง 50 จะมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) อย่างน้อยหนึ่งคน ส่วนจำนวน ส.ส. ที่เหลือสำหรับแต่ละรัฐจะถูกกำหนดตามจำนวนประชากร เช่น รัฐอะแลสกา มีจำนวนประชากรน้อยมาก จึงมี ส.ส. เพียงคนเดียว รัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุด จึงมี ส.ส. ถึง 53 คน

หลังจากสำรวจสำมะโนประชากรทุกๆ สิบปี จะมีการประเมินจำนวน ส.ส. ของแต่ละรัฐใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของจำนวนประชากรในรัฐในช่วงสิบปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ กฎหมายของรัฐจะกำหนดขอบเขตของเขตเลือกตั้ง ส.ส. ในใหม่ให้สอดคล้องกับจำนวน ส.ส. ที่เปลี่ยนไปตามการเปลี่ยนแปลงของจำนวนประชากรของรัฐหรือการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยของประชากรภายในรัฐ

วุฒิสภาถูกกำหนดให้สมาชิกของวุฒิสภา (ส.ว.) เป็นผู้แทนเขตเลือกตั้งที่ใหญ่ขึ้น ซึ่งคือห้ามรัฐ และกำหนดให้ทุกรัฐมีจำนวน ส.ว. เท่ากันหมด ไม่ว่าจะมีจำนวนประชากรเท่าใด ดังนั้น รัฐขนาดเล็กจึงมีสิทธิมีเสียงในวุฒิสภาเท่ากับรัฐขนาดใหญ่ (คือมี ส.ว. 2 คน)

แต่เดิมนั้น ส.ว. ได้รับการคัดเลือกโดยสภานิติบัญญัติของรัฐ จนกระทั่งมีการประกาศใช้บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญบทที่ 17 ในปี ค.ศ. 1913 ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงจึงเลือกตั้ง ส.ว. โดยตรง ทุกรัฐมี ส.ว. 2 คน ซึ่งมีภาระการดำรงตำแหน่งหากปีที่เหลือมีกัน โดยจะมีการเลือกตั้ง ส.ว. จำนวนหนึ่งในสามทุกๆ

สองปี ผู้ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ว. คือผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงมากกว่าคู่แข่งขันในรัฐนั้น

ความภักดีต่อพระครหิรือบุคคล

ในอดีต วิธีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสมีแนวโน้มเป็นการเลือกพร้อมเนื่องจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความภักดีต่อพระราชกรณีย์ของพระองค์โดยพระองค์นั่นเป็นเวลานานและมักจะเลือกตามมติของพระองค์ที่ตนนิยม และบุคลิกและผลงานการทำงานของแต่ละบุคคลอาจมีผลต่อการสนับสนุนของผู้มีสิทธิเลือกตั้งบ้างเล็กน้อย ทว่า ในช่วงสามสิบศวรรษที่ผ่านมา ทัศนะและบุคลิกของผู้สมควรรับเลือกตั้งแต่ละคนเริ่มมีผลต่อการเลือกตั้ง และทำให้ความรู้สึกภักดีต่อพระองค์ลดความสำคัญลง อันที่จริงแล้ว นับตั้งแต่คริสต์ศวรรษที่ 1960 การเลือกตั้งทั่วประเทศเริ่มมุ่งความสนใจมาอย่างผู้สมควรรับเลือกตั้งมากขึ้นเรื่อยๆ การขยายตัวของสื่อและอินเทอร์เน็ต ความสำคัญของการระดมทุนหาเสียงอย่างจริงจัง การสำรวจความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ ตลอดทั้งลักษณะด้านอื่นๆ ของการหาเสียงยุคใหม่ทำให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งพิจารณาผู้สมควรรับเลือกตั้งในฐานที่เป็นปัจเจกบุคคลมากขึ้น ดังนั้น ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจึงต้องซึ่งน่าหนึ่งกระหว่างจุดอ่อนจุดแข็งของผู้สมควรรับเลือกตั้งกับความรู้สึกภักดีต่อพระองค์ในการเลือกว่าจะลงคะแนนเสียงสนับสนุนใคร การขยายพื้นฐานการศึกษาในต้นศตวรรษที่ 20 และการขยายการศึกษาระดับอุดมศึกษาหลังสหกรรมโลกครั้งที่ 2 ยิ่งทำให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความมั่นใจในความคิดเห็นของตนมากขึ้น และลดการพึ่งพาคำชี้แนะนำจากพระองค์เมื่อการตัดสินลงคะแนนเสียง

ในบริบทการเลือกตั้งที่เน้นตัวผู้สมควร ผู้ที่ดำรงตำแหน่ง ส.ส. อยู่ในปัจจุบัน จึงได้รับคำนิยมมากกว่า โดยอัตราการได้รับเลือกเข้ารับตำแหน่งอีกสูงกว่าร้อย

ลະ 90 ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งนั้นมาจากการเสนอข่าวเกี่ยวกับสภาพองเกรส โดยเฉพาะการเสนอข่าวเกี่ยวกับตัว ส.ส. โดยสืบต่อห้องถินในรัฐหรือในเขตเลือกตั้งนั้น และเนื่องจาก ส.ส. ปรากฏตัวตามสือต่างๆ มากมายและต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับนโยบายรัฐบาลอยู่ทุกวัน ตลอดทั้งต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลหรือกลุ่มนุคคลที่พยายามผลักดันนโยบายรัฐบาล ผู้ที่ดำรงตำแหน่ง ส.ส. ในปัจจุบันจึงมีแนวโน้มที่จะสามารถระดมทุนเพื่อการหาเสียงได้มากกว่า และด้วยสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้นรวมถึงสาเหตุอื่นๆ อีก ผู้ที่ดำรงตำแหน่ง ส.ส. ในปัจจุบันที่สมัครรับเลือกตั้ง จึงมีแนวโน้มสูงที่จะได้ชัยชนะไม่ว่าจะอยู่พรรคใดก็ตาม

การสำรวจความเห็นแล้วพูดบูรณา

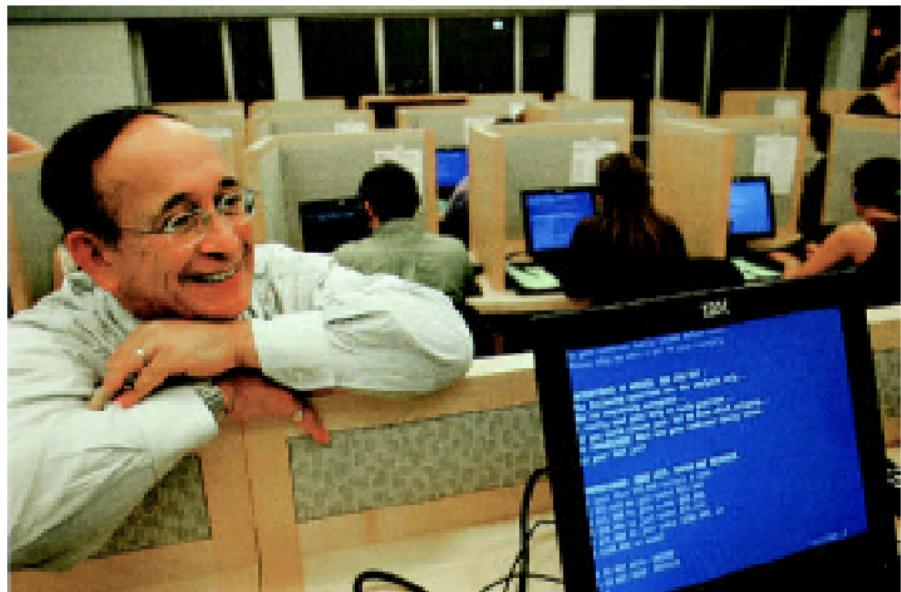
เมื่อ ว่าการสำรวจความเห็น (การทำโพล) จะไม่ใช่ส่วนหนึ่งของกฎหมายเบี่ยงเบากฎหมายเกี่ยวกับการเลือกตั้ง แต่ในช่วงสองสามทศวรรษที่ผ่านมา การทำโพลได้กลายมาเป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของกระบวนการการเลือกตั้ง ผู้สมัครซึ่งดำรงตำแหน่งทางการเมืองหลายคนจึงสำนักโพลและทำโพลบ่อยครั้ง การทำโพลช่วยให้ผู้สมัครซึ่งดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ทราบว่าคะแนนนิยมของตนเป็นอย่างไร เมื่อเทียบกับคู่แข่ง และเรื่องอะไรเป็นประเด็นที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งกำลังสนใจอยู่ สือต่างๆ ทั้งทางหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ทำโพลและรายงานผลโพล (พร้อมกับรายงานผลโพลที่ทำโดยเอกชนอื่นๆ) เพื่อให้ประชาชนได้ทราบว่าผู้สมัครซึ่งดำรงตำแหน่ง ประเด็นและนโยบายที่ตนสนใจและพึงพอใจนั้นเป็นอย่างไร เมื่อเทียบกับสิ่งที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งคนอื่นๆ กำลังสนใจ

เมื่อ 50 ปีที่ผ่านมา มีองค์กรใหญ่ๆ เพียงหนึ่งหรือสองแห่งที่เป็นผู้นำด้านการทำโพล ปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคของข่าวสารทันใจ อินเทอร์เน็ต สถานีเคเบิล

โทรศัพท์เสนอรายการข่าวตลอด 24 ชั่วโมงและแหล่งข้อมูลอื่นๆ ต่างเสนอผลโพลอย่างสม่ำเสมอ

การสำรวจความเห็นในอดีต

ในปัจจุบันนี้ การสำรวจความคิดเห็นโดยสำนักโพลเอกชนที่ทรงคุณวุฒิทั้งหลายได้กล้ายเป็นเรื่องปกติธรรมดางานทั้งผู้สมัครชิงตำแหน่งทางการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูง เช่น ประธานาธิบดี ซึ่งต้องการทราบว่ากระแสการเมืองในขณะนั้นอยู่ในทิศทางใด อย่างไรก็ตาม การสำรวจความคิดเห็นอย่างอิสระที่สื่อเป็นผู้จ้างให้ดำเนินการนั้นคือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติลดประวัติศาสตร์อเมริกา

สี มาริจิออฟ แห่ง Marist College's Institute for Public Opinion กำลังดูและการทำโพล

แม้ว่าการทำโพลการเมืองครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1824 โดยหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นในเมืองแฮร์สเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย แต่การสำรวจความคิดเห็นอย่างอิสระยังไม่ได้เป็นประวัติการทำข่าวประจำของการหาเสียงเลือกตั้งจนกระทั่งคริสต์ทศวรรษที่ 1930 และเมื่อถึงคริสต์ทศวรรษที่ 1970 เครือข่ายสถานีข่าวโทรทัศน์ที่สำคัญทั้งสามแห่งของสหรัฐฯ ในยุคนั้น (ABC, CBS และ NBC) ต่างทำการหันไปสำรวจการแข่งขันซึ่งดำเนินไปในช่วงเดียวกันนี้ แต่หลังจากนั้น ก็ทำโพลเกี่ยวกับการแข่งขันซึ่งดำเนินไปในช่วงเดียวกันนี้

ในปัจจุบัน มีการทำโพลในนามเครือข่ายสถานีโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ที่เป็นหุ้นส่วนธุรกิจ (เช่น สถานีข่าวโทรทัศน์ CBS กับหนังสือพิมพ์ New York Times, สถานีข่าวโทรทัศน์ ABC กับหนังสือพิมพ์ Washington Post สถานีข่าวโทรทัศน์ NBC กับหนังสือพิมพ์ Wall Street Journal) บ่อยครั้ง ซึ่งทำให้สามารถติดตามความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับผู้สมัครรับเลือกตั้งและประเด็นที่สนใจรายสัปดาห์หรือรายวัน การทำโพลเหล่านี้กระทำอย่างเป็นกลางและเป็นอิสระ ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา การทำโพลทางการเมืองที่เป็นเอกเทศเป็นการเสนอમุมมองที่เป็นกลางเกี่ยวกับการแข่งขันในการเลือกตั้ง การประเมินจุดอ่อนจุดแข็งของผู้สมัครรับเลือกตั้งแต่ละคน และการตรวจสอบว่ากลุ่มประชากรใดสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใด การทำโพลทางการเมืองที่เป็น

マーク ペン หัวหน้าฝ่ายยุทธวิธีและนักหยั่งเสียงของอิลลารี คลินตัน ผู้สมัครเป็นตัวแทนพรรครีพับลิกันในแคมเปญเลือกตั้งปีประธานาธิบดี กำลังสนทนากับนักข่าวหลังการต่อว่าที่เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 2008

เอกเทศเข่นนี้ช่วยให้ผู้สื่อข่าวและบรรณาธิการข่าวสามารถประเมินและรายงานได้อย่างตรงไปตรงมาถึงสถานการณ์การหาเสียง และช่วยให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเข้าใจสถานการณ์การเมืองได้ดีขึ้น

ขนาดและองค์ประกอบของกลุ่มตัวอย่าง

บางครั้ง มีการสำรวจความคิดเห็นข้ามคืนหลังมีเหตุการณ์สำคัญ เช่น การแฉลงนโยบายประจำปีของประธานาธิบดีสหราชอาณาจักร หรือการโต้ท้วงที่ระหว่างผู้สมัครชิงตำแหน่งทางการเมือง บ่อยครั้งที่การสำรวจความคิดเห็นเหล่านี้จะทำภายในคืนเดียวเพื่อลดตีพิมพ์ผลการสำรวจในวันรุ่งขึ้นโดยมักจะสุมตัวอย่างบุคคลที่บรรลุนิติภาวะเพียง 500 คนทั่วประเทศ

ในขณะที่ “การสำรวจความคิดเห็นข้ามคืน” อาจเป็นการรายงานอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับปฏิกรรมยาของสาธารณชน ผู้เขียนพยายามบ่งคนเชื่อว่า ในประเทศไทยที่มีประชากรกว่า 300 ล้านคน กลุ่มตัวอย่าง 500 คนเป็นจำนวนน้อยเกินไปที่จะนำผลมาพิจารณาอย่างจริงจัง สำนักโพลอาศัยจำนวนมากนิยมทำแบบสอบถามบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้วอย่างน้อย 1,000 คนเพื่อถือเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมด กระนั้น การทำโพลที่ดำเนินอย่างรอบคอบและละเอียดก็ยังมีการตีความได้ต่างๆ กันไป และมีผู้สมัครรับเลือกตั้งจำนวนมากที่กลับกล่าวเป็นที่รู้จักในวงกว้างทั้งที่ไม่เป็นที่รู้จักของผู้คนเท่าใดนัก ซึ่งต่างจากที่ผลโพลในช่วงแรกๆ ซึ่งโดยสิ้นเชิง

การทำโพลในช่วงต้นๆ จะให้ข้อมูลต่างๆ มากมายนอกเหนือจากจะแสดงให้เห็นว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดกำลังได้รับคะแนนนิยมน้อย ผลการสำรวจอาจบอกว่าประชาชนกำลังสนใจประเด็นใดอยู่ รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของประชาชนโดยทั่วไป สำนักโพลแห่งหนึ่งกล่าวว่า “การทำโพลเป็นแค่การเติม

ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่ชั้นบทของเพนซิลเวเนีย (รวมทั้งสมาชิกชุมชนแอมเชิร์ต) กำลังเข้าและออกจากหน่วยเลือกตั้ง

วิทยาศาสตร์เข้าไปในสิ่งที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเห็นและสาธารณชนรู้สึก “พอใจ
ไม่พอใจ ขุ่นเคือง คับข้องใจ มันใจ หรือสิ้นหวัง” ผลโพลทั้งที่จัดโดยเอกสารนี้หรือ
รัฐช่วยให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งสามารถตัดสินใจได้ว่าจะเน้นข้อความที่จะสื่อสาร
อย่างใดจึงจะมีประสิทธิผลมากที่สุด และในขณะเดียวกันก็มุ่งเน้นในประเด็นที่
ประชาชนกำลังสนใจ

การสำรวจความเห็นนอกคูหาเลือกตั้ง (Exit Polls)

การสำรวจความเห็นนอกคูหาเลือกตั้ง (การยั่งเสียงผู้ออกเสียงลงคะแนนที่:

ผู้มีสิทธิเลือกตั้งกำลังออกจากหน่วยเลือกตั้งในรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย นักวาชกรสูมนี้มาออกเสียงคัดค้านมาตรการที่จะขยายการพนันที่ถูกกฎหมาย

จัดทำโดยเครือข่ายสถานีโทรทัศน์ขณะที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งออกจากหน่วยเลือกตั้ง เป็นส่วนสำคัญของการเลือกตั้งในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่คริสต์ทศวรรษที่ 1970 และยังเป็นเรื่องที่มีการถกเถียงมากที่สุดเพระการสำรวจความเห็นประจำหนึ่ง เป็นการให้เครือข่ายสถานีโทรทัศน์มีอิทธิพลการผลการเลือกตั้งได้โดยพิจารณาจากการสัมภาษณ์ประชาชนที่เพิ่งออกเสียงลงคะแนน การหยั่งเสียงนอกคุหา เลือกตั้งด้องเสื่อมเสียอย่างมากในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ปี ค.ศ. 2000 เมื่อเครือข่ายสถานีโทรทัศน์ใช้ผลการหยั่งเสียงนี้ไปในทางที่ผิด โดยทำการคาดคะเนอย่างไม่ถูกต้องถึงสองครั้งเกี่ยวกับผู้ชนะการเลือกตั้งที่รัฐฟลอริดา ความกดดันที่จะต้องเสนอรายงานการคาดคะเนก่อนคนอื่น มีความสำคัญกว่า ความกดดันในการเสนอรายงานคาดคะเนที่ถูกต้องแม่นยำ อย่างไรก็ตาม หากการทำโพลนอกคุหาเลือกตั้งถูกนำมาใช้อย่างเหมาะสม ก็จะเป็นเครื่องมือสำคัญ

แผนดู โคงิ นักการเมืองชาวนิวยอร์ก (กลาง) สนทนากับผู้สนับสนุนในงานระดมทุนในช่วงการหาเสียงเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการรัฐ

ของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่ม และเหตุผลในการลงคะแนนเลือกผู้สมัครรายใดรายหนึ่ง

การจัดหาเงินสนับสนุนการหาเสียง

ก หมายสหราชูฯ กำหนดว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งเพื่อดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี วุฒิสมาชิก สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และตำแหน่งการเมืองบางตำแหน่งในรัฐบาลกลางจะระดมทุนหาเสียงได้อย่างไร จากผู้ใดและเป็นจำนวนเท่าใด กฎหมายว่าด้วยเงินทุนระดับทุนหาเสียงเลือกตั้งตำแหน่งทางการเมืองระดับประเทศจะแยกออกจากกฎหมายของรัฐที่กำกับดูแลการเลือกตั้งตำแหน่งการเมืองระดับรัฐและระดับท้องถิ่น

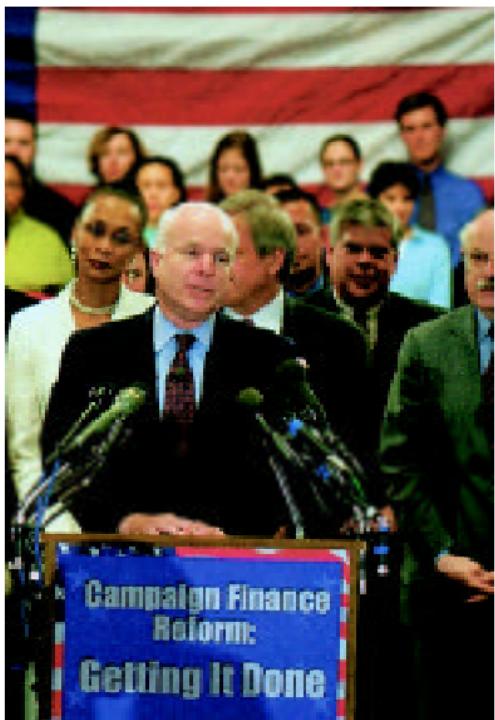
ในระบบของอเมริกา ผู้สมัครซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีจะต้องระดมเงินทุนให้ได้หลายร้อยล้านเหรียญสหรัฐฯ ใน การหาเสียงในประเทศที่มีผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

ของนักทำโพล สื่อมวลชนและนักวิชาการ นอกเหนือจากการนำผลโพลมาใช้คาดคะเนว่าผู้ใดจะชนะ การเลือกตั้งแต่เนื่องในวันเลือกตั้ง ผลโพลยังให้ข้อมูลแก่ผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาศาสตร์เกี่ยวกับรูปแบบการลงคะแนนเสียง

กว่าร้อยล้านคน แม้ว่าในหลาย ๆ กรณี การระดมทุนจะได้มาจากการแล่งเงิน เอกชน แต่กระบวนการระดมทุนและการใช้เงินของผู้สมัครรับเลือกตั้งมีกฎระเบียบกำกับมากมาย

ผู้สมัครซึ่งดำเนินประชานิบดีต้องจัดตั้งองค์กรรณรงค์หาเสียงซึ่งเรียกว่า คณะกรรมการการเมือง (political committee) คณะกรรมการการเมืองนี้ต้องมี เหรัญญิกและต้องขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการการเลือกตั้งกลางของสหรัฐฯ (Federal Election Commission) แม้จะใช้ชื่อคณะกรรมการการเลือกตั้งกลาง แต่ในความเป็นจริงแล้ว คณะกรรมการ มีหน้าที่เพียงกำกับ ดูแลให้มีการดำเนินการตาม กฎหมายว่าด้วยเงินทุนรณรงค์ หาเสียงเลือกตั้ง แต่ไม่ได้ทำหน้าที่ จัดการเลือกตั้งแต่ประการใด (กระบวนการลงคะแนนผู้มีสิทธิ เลือกตั้ง การดำเนินการลงคะแนน เลือกตั้ง ตลอดจนการนับคะแนน เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เลือกตั้ง ของรัฐและท้องถิ่น)

มีคณะกรรมการการเมือง หลายประเภทที่ขึ้นทะเบียนกับ คณะกรรมการการเลือกตั้งกลาง นอกจาผู้สมัครแล้ว พรรคการ เมืองต้องขึ้นทะเบียนคณะกรรมการ การของพรรคนั้นกับ

กฎหมาย จดทะเบียน มากที่จะปฏิบัติอย่างเดียว กับเงินที่ใช้ในการหาเสียงเลือกตั้ง ท่าว่า ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่าการปฏิบัติที่นั้นดังเป็นอย่างไร

คณะกรรมการการเลือกตั้งกลางด้วย นอกจานี้ กลุ่มนบคคลทั่วไปก็สามารถก่อตั้งคณะกรรมการการเมืองได้ ซึ่งรวมถึงกลุ่มนบคคลจากบริษัทห้างร้านต่างๆ สนับสนุนงานหรือสมาคมการค้า (แม้ว่าจะมีการห้ามใช้เงินทุนของบรรษัทและสนับสนุนงาน) คณะกรรมการการเมืองเหล่านี้มักเป็นที่รู้จักกันในนาม PAC หรือคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง และต้องขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการการเลือกตั้งกลางเช่นกัน

เมื่อขึ้นทะเบียนแล้ว คณะกรรมการการเมืองจึงสามารถเริ่มระดมทุนเพื่อใช้ในการหาเสียงได้เงินบริจาคในลักษณะดังกล่าวรวมทั้งค่าใช้จ่าย ต้องทำรายงานยื่นต่อกองคณะกรรมการการเลือกตั้งกลางทุกไตรมาสหรือทุกเดือน รายงานดังกล่าวอาจจะยื่นทางอิเล็กทรอนิกส์และประชาชนจะเข้าไปอ่านได้ทางเว็บไซต์ของ

คณะกรรมการกิจกรรมการเมืองสามารถวิ่งเต้นหาเสียงและระดมเงินด้วยวิธีการต่างๆ และยังอาจเกณฑ์ผู้สมัครเลือกตั้งด้วยการโทรศัพท์...

...หรือจัดงานระดมทุนตามหอดิลป์หรือที่อื่นๆ

คณะกรรมการการเลือกตั้งกลาง [<http://www.fec.gov>] องค์กรเอกชนจำนวนมาก มีเว็บไซต์ที่อยู่ระหว่างดำเนินบริจาคและรายจ่ายต่างๆ ของผู้สมัครรับเลือกตั้ง พรรควรเมืองและคณะกรรมการการกิจกรรมทางการเมือง จุดประสงค์ของการ กำหนดดังกล่าว ก็เพื่อให้ความสะดวกแก่สื่อมวลชนและผู้มีสิทธิเลือกตั้งในการหา ข้อมูลว่ากลุ่มใดให้เงินกับผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใด และแก่อุดมการณ์ใด กฎหมาย จำกัดจำนวนเงินที่บุคคลแต่ละคนและคณะกรรมการแต่ละคณะกรรมการบริจาก ให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ตนสนับสนุนได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้สมัครรับเลือกตั้ง ดำรง ตำแหน่งประธานาธิบดีที่ต้องระดมเงินหลายร้อยล้านหรือหลายสิบล้าน เพื่อใช้ใน การหาเสียง จึงต้องพยายามหาผู้บริจากหลายพันราย

ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ผู้สมัครต้องจ้างคนทำงาน จัดเตรียมสถาน

ที่ทำงานและการเดินทาง ทำการสำรวจวิจัย ออกเอกสารแสดงจุดยืน โฆษณาทางวิทยุและโทรทัศน์ สิ่งพิมพ์และอินเทอร์เน็ต และจัดปาร์ตี้พบปะประชาชนในที่สาธารณะและจัดงานระดมทุนต่างๆ มากมาย ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องดำเนินกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ในเขตเลือกตั้งของตน ในขณะที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิกจะปฏิบัติ เช่นเดียวกันทั่วราชอาณาจักร (สมาชิกสภานิติบัญญัติและวุฒิสมาชิกอาจจัดงานระดมทุนพิเศษที่อื่นด้วย เช่น ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.) ผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีมีภาระหนักในการจัดการหาเสียงในการเลือกตั้งขั้นต้นในแต่ละรัฐ และเมื่อได้รับเสนอชื่อให้เป็นตัวแทนพรรคเพื่อชิงตำแหน่ง ก็จะต้องจัดการรณรงค์หาเสียงทั่วประเทศ

การให้เงินอุดหนุนการรณรงค์หาเสียงจากภาครัฐ

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 ผู้สมัครรับเลือกตั้งซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีมีสิทธิเข้าร่วมระบบการให้เงินอุดหนุนจากรัฐ ก่อนถึงการเลือกตั้งปี 2000 ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้รับการเสนอชื่อให้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเข้าร่วมระบบนี้โดยการยอมรับเงินอุดหนุนจากรัฐแลกับการให้สัญญาว่าจะไม่ใช้เงินเกินกว่าจำนวนที่กำหนดไว้อย่างไรก็ตาม ระบบนี้เริ่มไม่น่าสนใจสำหรับผู้สมัครรับเลือกตั้งเนื่องจากเพดานเงินที่สามารถใช้จ่ายได้ต่ำเกินไป และน้อยกว่าจำนวนเงินที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งรายใหญ่มักหาได้ง่ายๆ จากแหล่งเงินทุนสนับสนุนภาคเอกชน ดังนั้น ผู้สมัครรับเลือกตั้งรายใหญ่หลายคนจึงมักตัดสินใจลงคะแนนไม่รับเงินอุดหนุนจากรัฐ

การใช้จ่ายจะแตกต่างกันไปในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง นอกจากรายใช้จ่ายของผู้สมัครรับเลือกตั้งแล้ว พรรคการเมือง คณะกรรมการการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ ก็จะมีการใช้จ่ายเงินเพื่อจูงใจประชาชนในการเลือกตั้ง ตัวอย่างเช่น เมื่อไনานนานี้ มีรัฐกันเงินเพื่อการเลือกตั้งอย่างใหม่คือ กลุ่มองค์กร

การเมือง 527 ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อสร้างอิทธิพลในการคัดเลือก การเสนอชื่อผู้สมัคร แข่งขันซึ่งตำแหน่ง การเลือกตั้ง หรือการแต่งตั้งบุคคลเข้ารับตำแหน่งระดับ ประเทศ ระดับรัฐหรือระดับท้องถิ่น สมาชิกกลุ่มองค์กรการเมือง 527 เช่น MoveOn และ Swiftboat Veterans for Truth ไม่ได้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ คณะกรรมการการเลือกตั้งกลาง หรือคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐ จึงไม่ได้ ออยู่ภายใต้ข้อจำกัดการบริจาคเงินเหมือนคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง ผู้ที่ไม่นิยมองค์กรเหล่านี้และกลุ่มการเมืองที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันวิจารณ์ ว่าการใช้จ่ายเงินจำนวนมากในการเลือกตั้ง ตลอดทั้งการที่ต้องพึงเงินอุดหนุน จากภาคเอกชนทำให้ผู้บริจาคเงินที่ร่วมรายและกลุ่มผลประโยชน์ที่มีอำนาจมี อิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะ

ข้อเสนอให้มีการปฏิรูปกฎหมายค้านจากผู้ที่มองว่าการใช้จ่ายเงินในการเลือก ตั้งมีสัดส่วนอันเหมาะสมกับต้นทุนสินค้าและบริการตามสภาพเศรษฐกิจ ปัจจุบันดีอยู่แล้ว ทั้งนี้ การใช้จ่ายเงินในการเลือกตั้งถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ ประชาธิปไตยต้องยอมสละ เพื่อให้มีการแข่งขันในการเลือกตั้ง โดยเห็นว่าเงิน บริจาคและค่าใช้จ่ายจำนวนมากจากกลุ่มผลประโยชน์เป็นการแสดงออกแห่ง ความเป็นพหุนิยมอันยาวนานของเมริกา เป็นภาระที่จะพิสูจน์ความเกี่ยว โยงระหว่างเงินบริจาคของกลุ่มผลประโยชน์กับนโยบายของรัฐบาล ยิ่งไปกว่านี้ ศาลยังตั้งคำถามว่าการจำกัดการบริจาคและการใช้เงินในการหาเสียงต่างๆ อาจเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพแห่งการแสดงความคิดเห็นในเวทีการเมืองของ ผู้บริจาค ซึ่งเป็นสิทธิที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ เมื่อพิจารณา ถึงค่าใช้จ่ายที่สูงมากของการหาเสียงยุคปัจจุบันนี้ บุคคลที่ร่วมรายมากๆ บางคน ก็สามารถออกเงินหาเสียงรับเลือกตั้งให้ตนเองได้ เพราะไม่มีกฎข้อใดห้ามไว้ บางครั้ง บุคคลที่ร่วมรายเหล่านี้ก็ชนะเลือกตั้ง บางครั้งก็แพ้

พนักงานการเลือกตั้งแสดงอุปกรณ์ลงคะแนนเสียงแบบใหม่ที่เมืองออดิติน รัฐเท็กซัส

ขั้นตอนการเลือกตั้งบังสหราชูฯ

เจ้าหน้าที่หลายพันคนที่ทำหน้าที่จัดและดำเนินการเลือกตั้งของสหราชูฯ รวมถึงการทำตารางผลการลงคะแนนเสียงและประกาศรับรองผลการเลือกตั้ง เจ้าหน้าที่เหล่านี้มีงานที่สำคัญและซับซ้อน ได้แก่ กำหนดวันเลือกตั้ง รับรองคุณสมบัติผู้สมควรรับเลือกตั้ง ขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งและเตรียมบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เลือกอุปกรณ์การลงคะแนนเสียง ออกแบบบัตรเลือกตั้ง จัดหาเจ้าหน้าที่ช่วยครัวจำนวนมากเพื่อดูแลการลงคะแนนเสียงในวันเลือกตั้ง

สตีร์ลามิเนตรูโรดโอลแลนดลงชื่อเพื่อขอใบขับขี่และลงทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเวลาเดียวกัน

รวมทั้งการทำตราลงผลการลงคะแนนเสียงและประกาศรับรองผลการเลือกตั้ง ในขณะที่การเลือกตั้งของเมริกาส่วนมากมักไม่ค่อยมีคะแนนสูสีกันมาก แต่บางครั้ง ก็มีการแข่งขันที่ผลการแข่งขันนั้นเพียงเล็กน้อย ผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ปี ค.ศ. 2000 ซึ่งยืดเยื้อและสูสีกันมากที่สุดในประวัติศาสตร์ อเมริกาทำให้คนอเมริกันได้ตระหนักรถึงปัญหาการดำเนินการเหล่านี้เป็นครั้งแรก

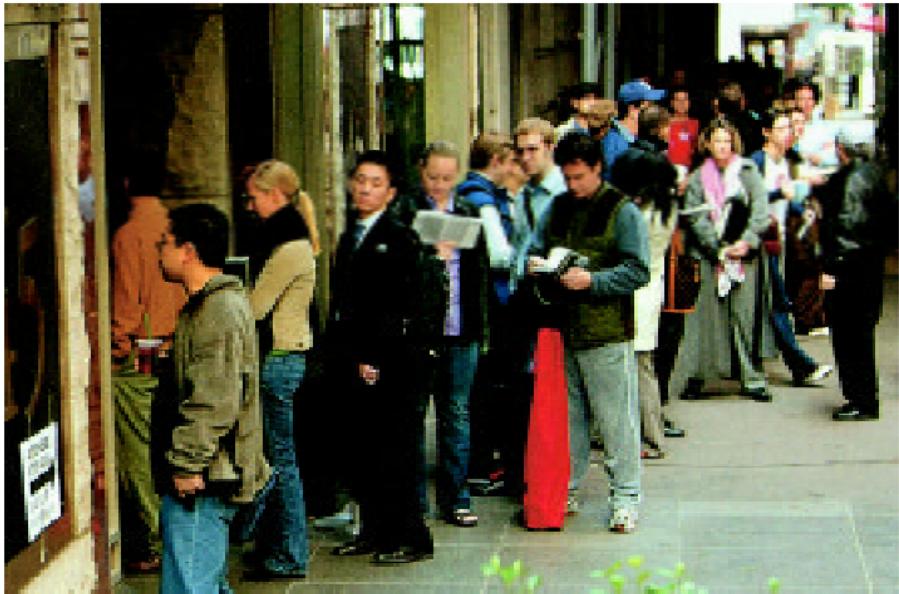
การลงคะแนนเสียงในสหรัฐฯ เป็นกระบวนการตรวจสอบขั้นตอน สหรัฐฯ ไม่มีการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศ ดังนั้น ผลเมืองจะต้องลงทะเบียนก่อนจึงจะมีสิทธิเลือกตั้ง พลเมืองจะลงทะเบียนเพื่อขอลงคะแนนเสียง ในพื้นที่ที่ตนพำนักอยู่ หากย้ายที่อยู่ใหม่ ก็ต้องลงทะเบียนใหม่ตามที่อยู่ใหม่

ระบบการลงทะเบียนออกแบบมาเพื่อป้องกันการทุจริต แต่ขั้นตอนการขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะต่างกันไปในแต่ละรัฐ ในอดีต ขั้นตอนการขึ้นทะเบียนที่เลือกสร้างไว้แล้ว ถูกนำมายังการใช้เพื่อกีดกันพลเมืองบางประชากรซึ่งมักได้แก่ชาวเมริกันเชื้อสายแอฟริกันในภาคใต้โดยเฉพาะไม่ให้มีส่วนร่วมในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เมื่อไม่นานมานี้ มีแนวโน้มที่จะผ่อนผันข้อบังคับต่างๆ เกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เช่น กฎหมายการขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศปี ค.ศ. 1993 (1993 National Voter Registration Act) ช่วยให้พลเมืองสามารถลงทะเบียนเพื่อออกเสียงเลือกตั้งได้ทุกครั้งที่ต้องใบอนุญาตขับขี่ที่รัฐออกให้

หน้าที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของเจ้าหน้าที่เลือกตั้งคือ ตรวจสอบว่า พลเมืองทุกคนที่มีสิทธิเลือกตั้งมีรายชื่ออยู่ในทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และผู้ไม่มีสิทธิเลือกตั้งต้องไม่มีรายชื่อปรากฏอยู่ในทะเบียนดังกล่าว โดยทั่วไป ความผิดพลาดที่มักเกิดขึ้นจากเจ้าหน้าที่เลือกตั้งท้องถิ่นมักเป็นการบันทึกชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งลงในทะเบียนทั้งๆ ที่บุคคลผู้นั้นไม่ได้นำใช้สิทธิลงคะแนนเสียงในช่วงที่เพิ่งผ่านมา มากกว่าผิดพลาดในการลบชื่อผู้ที่อาจมีสิทธิเลือกตั้งออกจากทะเบียน เมื่อประชาชนที่ไม่มีรายชื่อในทะเบียนรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งมาที่หน่วยเลือกตั้ง เจ้าหน้าที่จะให้บัตรเลือกตั้งชี้ครัวเพื่อให้ใช้สิทธิลงคะแนนเสียงได้ จากนั้นจะมีการตรวจสอบว่าบุคคลผู้นั้นมีสิทธิหรือไม่ ก่อนจะทำการนับคะแนนเสียงของเขา

การจัดการการเลือกตั้ง

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า ในสหรัฐฯ การเลือกตั้งจะดำเนินการในระดับท้องถิ่นแม้ว่าจะเป็นการเลือกตั้งตำแหน่งในรัฐบาลกลางระดับประเทศก็ตาม และดังที่กล่าวไว้แล้ว เจ้าหน้าที่การเลือกตั้ง ซึ่งมักเป็นเจ้าหน้าที่หรือพนักงานระดับเทศมนตรี

ผู้มีสิทธิเลือกตั้งยืนรออย่างอดทนเพื่อออกเสียงลงคะแนนในขณะเกิดเหตุอุปกรณ์ลงคะแนนเสียงขัดข้องที่นั่นคราวนี้ยกอร์ก ค.ศ. 2004

ระดับเมือง มีภาระรับผิดชอบที่หนักมาก เพราะนอกจากจะต้องมีหน้าที่ขึ้นทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งตลอดปีและระบุว่าใครมีสิทธิเลือกตั้งในการเลือกตั้งครั้งได้บังเอิ้ล เจ้าหน้าที่ฯ ยังต้องออกแบบบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งแต่ละครั้ง และต้องตรวจสอบว่าได้บันทึกรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้รับการรับรองว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนทุกคน รวมทั้งตรวจสอบว่าประเด็นต่างๆ ที่ต้องให้ประชาชนตัดสินใจได้เขียนด้วยถ้อยคำที่ถูกต้อง นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ฯ ยังต้องพยายามให้บัตรเลือกตั้งเรียบง่ายและซัดเจนที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ในปัจจุบัน สร้างรูปแบบมาตราฐานสำหรับบัตรเลือกตั้ง ตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิการเลือกตั้ง เจ้าหน้าที่การเลือกตั้งอาจต้องเตรียมบัตรเลือกตั้งหลายภาษา (หากมีประชากรจำนวนหนึ่งไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก) ในบาง

เขต การกำหนดลำดับของผู้สมัครรับเลือกตั้งและพิธีการนี้องบันตรเลือกตั้ง จะต้องเป็นการสุ่ม นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่การเลือกตั้งในท้องถิ่นจะต้องเลือกว่าจะใช้อุปกรณ์ลงคะแนนแบบได้และบัตรเลือกตั้งจะต้องใช้ได้กับเครื่องที่เลือก

ในระหว่างการเลือกตั้งแต่ละครั้ง เจ้าหน้าที่เหล่านี้มีหน้าที่จัดเก็บและดูแล อุปกรณ์ลงคะแนน และหนึ่งในหน้าที่ที่ยากลำบากที่สุดคือ จัดจ้างและฝึกอบรม เจ้าหน้าที่ช่วยตรวจสอบการทำงานหลายชั้นใน (ปกติ 10 ถึง 15 ชั้นใน) ในวันเลือกตั้ง

ลักษณะทั่วไปของการลงคะแนน

ด้วยเหตุผลข้างต้น จึงต้องมีความพยายามเตรียมการการเลือกตั้งอย่างมีอ อาชีพ ยุติธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งในท้องถิ่นเป็นผู้จัดซื้ออุปกรณ์และบัตรเลือกตั้ง ประเภทและสภาพของอุปกรณ์ที่ผู้ออกเสียงลงคะแนนใช้มักจะขึ้นอยู่กับสภาพเศรษฐกิจสังคมและฐานภาษาเชิงท้องที่นั้นๆ เนื่องจากรายได้จากการภาษีท้องที่ยังต้องนำไปใช้อุดหนุนโรงเรียน การรักษาความสงบเรียบร้อยและบริการดับเพลิง ตลอดทั้งใช้ดูแลสวนสาธารณะและสถานสันทนาการต่างๆ การลงทุนด้านเทคโนโลยีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจึงมักไม่ค่อยได้รับความสำคัญเท่าใดนัก

ในสหรัฐฯ มีอุปกรณ์ลงคะแนนเลือกตั้งมากมายหลายหลากร แลลลักษณะของเทคโนโลยีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งก็เปลี่ยนไปตลอดเวลา ปัจจุบัน มีเพียงไม่กี่แห่งที่มีการลงคะแนนเสียงด้วยการใช้บัตรกระดาษลงคะแนนที่ต้องทำเครื่องหมายปากกาทั้งหมดซึ่งผู้สมัครรับเลือกตั้งอย่างที่เคยทำในอดีต อย่างไรก็ตาม ระบบคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่ก็ยังคงใช้บัตรกระดาษที่มีการระบายนี้บ วงกลมหรือลากเส้นโดย จากนั้น จะมีการสแกนบัตรเลือกตั้งเพื่อบันทึกการลงคะแนนเสียง อุปกรณ์นี้เรียกว่า เครื่องสแกน

บางเขตเลือกตั้งยังคงใช้เครื่อง “คันโยก” ซึ่งผู้ออกเสียงลงคะแนนจะยกคันโยกเล็กๆ ที่อยู่ข้างซ้ายผู้สมควรที่ตนชอบหรือประเด็นที่ตนสนับสนุน อุปกรณ์ที่มักใช้กันอีกอย่างหนึ่งคือ เครื่อง “เจาะรูบัตร” บัตรเลือกตั้งที่ใช้จะเป็นบัตรที่ผู้ออกเสียงเจาะรูข้างซ้ายผู้สมควร หรือเป็นบัตรที่ผู้ออกเสียงจะสอดบัตรเข้าไปในด้ามถือ ที่ตรงแนวกับภาพบนบัตรเลือกตั้ง จากนั้นก็เจาะรูบนบัตร บัตรลักษณะนี้ก่อให้เกิดการพิพาทโต้แย้งในการนับคะแนนเสียงการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ปี ค.ศ. 2000 ที่รัฐฟลอริดา จากเหตุการณ์ดังกล่าว หลายเขตได้ยกเลิกการใช้เครื่องเจาะรูบัตร กฎหมาย Help America Vote กำหนดให้มีเงินสนับสนุนเขตเลือกตั้งที่ประสงค์จะหาอุปกรณ์อื่นมาใช้แทนเครื่องลงคะแนนแบบคันโยกและแบบเจาะรู

แนวโน้มปัจจุบันคือ การใช้เครื่องอิเล็กทรอนิกส์บันทึกการลงคะแนนโดยตรง หรือ Direct Recording Electronic (DRE) ซึ่งเครื่องนี้จะมีระบบสัมผัสที่คล้ายกับเครื่องมือทางธุกรรมแบบอัตโนมัติที่ใช้ในธนาคาร ผู้ใช้เขียนชื่อตัวเอง ความปลอดภัยกำลังพัฒนาระบบทั้งสองเพื่อแก้ปัญหาความปลอดภัย

ความเปลี่ยนแปลงสำคัญของการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาคือ การเริ่มใช้กระบวนการการที่ให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้รับบัตรเลือกตั้งก่อนการเลือกตั้ง แนวโน้มนี้เริ่มตัวจากการประกาศใช้บัณฑุณ്ഡิติเกี่ยวกับการลงคะแนนเสียงของผู้ที่ไม่สามารถไปสถานที่เลือกตั้งในวันเลือกตั้งได้ บางมครรัฐและบางเขตเลือกตั้งในท้องถิ่นเริ่มใช้บัณฑุณ์ตินี้อย่างเสรีโดยอนุญาตให้ประชาชนลงคะแนนเสียง “ผู้ลงคะแนนเสียงที่ไม่ต้องไปที่หน่วยเลือกตั้งเป็นการถาวร” (“permanent absentee voters”) และจะจัดส่งบัตรเลือกตั้งไปที่บ้านของคนเหล่านี้ทางไปรษณีย์เป็นประจำ รัฐโอเรกอนดำเนินการเลือกตั้งทั้งหมดทางไปรษณีย์แต่ขณะนี้รัฐโอเรกอนเป็นเพียงรัฐเดียวเท่านั้นที่ดำเนินการเช่นนี้ โดยทั่วไป ผู้ลงคะแนนเสียงประเภทนี้จะส่งบัตรเลือกตั้งที่กรอกเรียบร้อยแล้วคืนทางไปรษณีย์

บทบัญญัติใหม่อีกข้อหนึ่งคือ “การลงคะแนนเสียงล่วงหน้า” (“early voting”) ซึ่งจะมีการจัดวางเครื่องลงคะแนนไว้ตามศูนย์การค้าและสถานีขนส่ง เป็นเวลาไม่เกิน 3 สัปดาห์ก่อนวันเลือกตั้ง ประชาชนจะสามารถลงคะแนนเสียง เลือกตั้งตามเวลาที่ตนสะดวก

การนับคะแนน

การนับคะแนนจะทำในวันเลือกตั้ง แม้ว่าการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าจะ ทวีความนิยมขึ้นมากที่ แต่ก็จะไม่มีการนับคะแนนบัตรเลือกตั้งล่วงหน้าจนกว่าจะ มีการทำตารางผลการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งหลังปิดหีบลงคะแนนในวันเลือกตั้ง เพื่อว่าจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลอย่างเป็นทางการมาก่อนว่าผู้สมควรรับเลือก ตั้งคนใดมีคะแนนนำหรือตามหลังอยู่ เพราะข้อมูลเกี่ยวกับผลการลงคะแนน เสียงล่วงหน้าจะมีผลต่อการเลือกตั้งภายหลัง

การเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูป

บทเรียนที่เด่นชัดข้อหนึ่งจากการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 2000 คือ ปัญหาการบริหารจัดการการเลือกตั้ง การลงคะแนนเสียงและการนับคะแนนที่ พบในรัฐฟลอริดาอาจเกิดขึ้นในเขตเลือกตั้งได้ก็ได้เกือบทุกเขตในอเมริกา มีการ ให้ทุนศึกษาวิจัยและการอภิปรายหลากหลายจากผู้เชี่ยวชาญต่างๆ และบันทึก ความเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นในการปฏิรูป

ในปี ค.ศ. 2002 ภาครองเกรสริดอ๊อกกฎหมาย Help America Vote Act (HAVA) ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ ประการแรก รัฐบาลกลางเสนอ ช่วยเงินแก่รัฐและส่วนบุหริษท้องถิ่นให้เลือกใช้เครื่องเจาะบัตรและเครื่องคันโยก

ประการที่ 2 รัฐบาลกลางได้จัดตั้งคณะกรรมการสนับสนุนการเลือกตั้ง (Election Assistance Commission) เพื่อให้ความสนับสนุนด้านเทคนิคแก่เจ้าหน้าที่จัดการการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น และกำหนดมาตรฐานสำหรับเครื่องลงคะแนนเสียง หน้าที่รับผิดชอบของคณะกรรมการสนับสนุนการเลือกตั้งนี้ได้แก่ การจัดตั้งโครงการวิจัยเพื่อศึกษาการออกแบบเครื่องลงคะแนนเสียงและบัตรเลือกตั้ง วิธีการลงทะเบียน วิธีการลงคะแนนเสียงชั่วคราว และวิธีป้องกันการทุจริต ขั้นตอนการสรุหาและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยเลือกตั้ง และการจัดโครงการให้ความรู้แก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

กฎหมาย Help America Vote Act (HAVA) แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงสำคัญจากการที่รัฐบาลกลางมีส่วนร่วมอย่างจำกัดในกิจการซึ่งเท่าที่ผ่านมาในประวัติศาสตร์เป็นความรับผิดชอบของส่วนบริหารท้องถิ่น แต่การพยายามปฏิรูปขั้นตอนนี้ได้ช่วยเสริมความมั่นใจให้ชาวอเมริกันที่มีต่อระบบการเลือกตั้งของตน และค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นก็ถือว่าไม่สูงมากเมื่อพิจารณาว่าการเลือกตั้งคือพื้นฐานที่ทำให้ประชาธิปไตยมีความชอบธรรม

ที่: © Jupiterimages, Cir. 2007. ที่ 1: Ted S. Warren/AP Images, ที่ 2: Gerald Weales/AP Images, ที่ 3: Joseph Kaczmarek/AP Images, ที่ 4: Tetra Dorner/AP Images, ที่ 5: J. Scott Applewhite/AP Images,
ที่ 6: Gina Gaynor/Getty Images, ที่ 7: Jim Cole/AP Images,
ที่ 11: Prints and Photographs Division, Library of Congress (LOC)
ที่ 12, ที่ 13: Gerald Herbert/AP Images, ที่ 15: Ned Hemmings/AP
Images, ที่ 16: Ted S. Warren/AP Images, ที่ 18: Jim Cole/AP
Images, ที่ 19: Daniel K. Alcock/AP Images, ที่ 21: Pat Sullivan
AP Images, ที่ 23: Mario Tama/Getty Images,
ที่ 24: © CORBIS, ที่ 25: AP Images, ที่ 26: Andy Kuno/AP
Images, ที่ 28: © Bettmann/CORBIS, ที่ 29: Paula Merz/The
Meredith Corp/AP Images, ที่ 30: Eliot Amerson/AP Images,
ที่ 32: Ron Schwane/AP Images, ที่ 33: Brian Snyder/Reuters,
ที่ 34: Scott Walden/AP Images,
ที่ 37: U.S. Senate Historical Office, ที่ 41: Jim McKinstry/AP
Images, ที่ 42: Prints and Photographs Division, LOC, ที่ 44:
Carolyn Kaster/AP Images, ที่ 45: Jeff Danziger/AP Images,
ที่ 46: Erik Fosslien/CORBIS SABA, ที่ 47: Terry Ashe/AP Images,
ที่ 48: Andy Kropa/The New York Times/Redux Pictures.

ที่ 49: G. Paul Burnett/The New York Times/Redux Pictures,
ที่ 51: Harry Cabluck/AP Images, ที่ 53: Robert E. Klein/AP
Images, ที่ 55: Bobbie Mathews/AP Images

บล็อกนี้เป็นภาษาไทย:
บล็อกนี้เป็นภาษาไทย: ไทยแล้ว ไทย ดี
บล็อกนี้เป็นภาษาไทย:
คุณเป็น คุณ ใจดี
คุณเป็นคน: ดี ดี ดี
คุณเป็นคน: มีคุณ คุณคุณ คุณคุณ
คุณเป็นคน: ดี ดี ดี ดี ดี

บล็อกนี้เป็นภาษาไทย:
คุณ ใจดีดี, คุณ ใจดี

คุณ: คุณเป็น คุณ, คุณ ใจดี
บล็อกนี้เป็นภาษาไทย: ถูกต้อง ถูกต้อง

สำนักงานสหประชาชาติ
กรุงเทพมหานครฝ่ายประชาธิรัฐ
<http://usinfo.state.gov/>